

osv. Det tror jeg har langt større virkning end de mange vagtselskaber. Men det er jo en lidt anden diskussion, men den er væsentlig at få taget hul på.

Hvad forslaget angår, kan også Enhedslistens støtte det.

Kl. 15:14

Formanden:

Tak til fru Line Barfod. Så er det justitsministeren.

Kl. 15:14

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg vil godt takke ordførerne for den, synes jeg, meget positive modtagelse af det her lille lovforslag, som jo primært går ud på at gennemføre den ændring af inkassoloven, som EU's service-direktiv nødvendiggør.

Hvis der kommer spørgsmål under udvalgsbehandlingen, svarer vi selvfølgelig på dem med det samme, men jeg kan konstatere ud fra den behandling, sagen har fået her i salen, at det jo bliver en forholdsvis smertefri gennemgang, vi skal igennem i Retsudvalget. Men vi er selvfølgelig til rådighed for spørgsmål og kommentarer under udvalgsbehandlingen.

Tak for modtagelsen af forslaget.

Kl. 15:14

Formanden:

Tak til justitsministeren.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet, og forhandlingen er sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. Og det er ikke sket, så det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

11) 1. behandling af lovforslag nr. L 105: Forslag til lov om ændring af adoptionsloven og forskellige andre love. (Adoption uden samtykke, stedbarnsadoption af registreret partners barn fra fødslen m.v.).

Af justitsministeren (Brian Mikkelsen).
(Fremsættelse 28.01.2009).

Kl. 15:15

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet, og første ordfører bliver hr. Karsten Nonbo.

Kl. 15:15

(Ordfører)

Karsten Nonbo (V):

Det lovforslag, vi skal behandle nu, har to dele. Den ene er at give samlevende partnere mulighed for at foretage spædbørnsadoption, og det ser vi i Venstre ingen problemer i. Den anden del af lovforslaget, som jeg vil tillade mig at kalde hoveddelen af lovforslaget, er om tvangs bortadoption af børn, der i mindst 3 år har været anbragt uden for hjemmet. Det ser jeg som et rigtig godt forslag, når man tager børnenes parti, for der er mange børn, der virkelig lider under dårlige familieforhold.

Jeg har selv været socialudvalgsformand i 13 år og har siddet i socialudvalg i 17 år og har, når vi har anbragt små børn, sagt mange gange til mig selv, at det barn desværre aldrig nogen sinde kommer hjem, for der er ikke noget at bygge på. De børn er så blevet anbragt i familiepleje i 18 år. Der vil jeg lige understrege, at det er i god familiepleje, det er ikke der, der ligger noget problem, for plejefamilier er virkelig gode og ansvarsfulde. Men så opstår dilemmaet jo efter de 18 år, for nu skal de hjemgives, men hjemgives til hvad? Eksisterer der i det hele taget noget hjem at blive hjemgivet til? De skal rives ud af de relationer, de har haft der, hvor plejefamilien har været. Jeg ved godt, at mange plejefamilier gør det, at de også følger dem som voksne, så ud over at børnene næsten er blevet behandlet som plejefamiliens egne børn, vil børnenes børn også blive behandlet som plejefamiliens egne børnebørn. Men de plejefamilier, som har haft mange børn i pleje, har jo ikke den mulighed. Så er der endelig det, at hvis de flytter, kan det skære nogle tråde over.

Vi har i forvejen en lov om tvangs bortadoption, men den er jo stort set uanvendelig og er ikke blevet anvendt, for den kræver jo, at der er tale om anbringelse i mindst 7 år, og så var det kun plejefamilierne, der kunne modtage dem. Så alt andet lige har plejefamilier, som har passet og fået løn for at passe et barn i 7 år, ikke den største motivation til at adoptere, navnlig set i lyset af, at man egentlig kan fortsætte det plejefamilieforhold, til de bliver 17½, og så kan man adoptere der og så på samme vilkår have både

passet barnet og have modtaget et vederlag for det. Så der er ikke den store motivation. Med den her lov er der en motivation.

Der hvor jeg ser at loven fortrinsvis vil blive brugt, er hvor vi har den ulykkelige enlige mor eller det ulykkelige par, som har meget, meget svært ved det eller overhovedet ikke har nogen som helst forældreevne. Det kan være underbygget af – det er det, jeg har oplevet – at det første barn er blevet tvangsfjernet, det andet barn er blevet tvangsfjernet, det tredje barn er blevet tvangsfjernet, og så spørger jeg mig selv, om der er nogen, der tror på, at de også får det fjerde barn, der er blevet tvangsfjernet, hjem, for de tre ældre børn har jo egentlig været anbragt i familiepleje, og allerede der har man kunnet måle, om der har været noget som helst håb. Og hvis ikke der har været noget som helst håb med de første par børn, så synes jeg egentlig, at man må sige, at man også bør gøre det for det fjerde barns vedkommende.

Så er der nogle, der vil sige, at det her er et incitament til kommunerne til at sige, at det nu hedder tvangsbortadoption i stedet for anbringelse, for så kan kommunerne spare penge. Der vil jeg bare lige sige, at efter den her lov kan man jo ikke gøre det, for efter den her lov kan kommunerne indstille, og sagen kan gå til Ankestyrelsen, og så er det jo Ankestyrelsen, der er sagsbehandler, det er Ankestyrelsen, der bestemmer, om der her skal foregå en tvangsbortadoption. Og der vil jeg da lige advare kommunerne, for hvis de spekulerer i økonomi, skyder de altså sig selv i foden, for det, de jo gør, er, at de indstiller en sag til tvangsbortadoption, og hvis den ikke holder, og de får den tilbage i hovedet, så vil de jo selv bagefter have meget svært ved at sige, at den for øvrigt heller ikke holder til en anbringelse. Så til dem, der vil skyde kommunerne det i skoene, at kommunerne vil gøre det af økonomiske hensyn, vil jeg sige: Nej, overhovedet ikke.

Når Venstre står bag det her lovforslag, er det af hensyn til barnet og ikke til andet end barnet og i de sager, hvor der overhovedet intet håb er.

Man kan også sige, at vi har mange adoptivforældre, altså nogle, der brændende ønsker sig et barn, og som henter dem hjem fra udlandet – nu skal det hele ikke være økonomi, men så vidt jeg husker, koster det op imod 100.000 kr. at hente et barn hjem fra udlandet – og der oplever man altså også, at nogle af de børn, man henter hjem der, er tidligt skadede og har problemer. Jeg har også været med til, at man har anbragt

børn, der er adopteret fra udlandet, fordi det har vist sig, at de er mere skadede, end man havde regnet med.

For de danske børn gælder, at der også kan være nogle, der er skadede, men der ved man det i det mindste fra starten af, og det vil sige, at man kan fortælle adoptivforældrene det, og så kan de enten sige ja eller nej. De vil også kunne få hjælp, hvis de siger ja.

Så alt i alt er det et lovforslag, der er fantastisk set med de små børns øjne, og det er på tide, at vi tager børnenes parti. Det skal være mine ord.

Kl. 15:20

Formanden:

Der er ønsker om korte bemærkninger, først fra hr. Kamal Qureshi.

Kl. 15:20

Kamal Qureshi (SF):

Tak. Det, jeg gerne vil komme ind på, er, at vi jo her tidligere i dag i Folketinget har fået vedtaget et forslag, godt nok imod regeringspartierne ønske, hvor man har fjernet den eksisterende diskrimination, der hidtil har været af homoseksuelle forældres mulighed for at blive vurderet som egnede adoptanter. Det er vi jo nogle, der har kæmpet for i lang tid, og som vi er glade for.

Det, vi har i det her forslag, er så en anden del af den samme problemstilling, der handler om stedbarnsadoption. Det vil sige, at hvis nu to kvinder, der lever sammen, får et barn, kan de ikke begge to med den eksisterende lovgivning blive forældre til det barn, før der er gået yderligere 3 måneder efter fødslen, på trods af at der er tale om anonym donorsæd. Vi er glade for, at det er med i det her forslag, at den ændring bliver indført, så man også får fjernet den diskrimination.

Det, vi bare er ærgerlige over, er, at det bliver klumpet sammen med en lang række sociale problemstillinger frem for at blive pillet ud af forslaget. Så det, jeg vil spørge om, er: Kunne Venstre støtte, at man delte det op, så man tog stedbarnsadoptionsdelen ud af det her forslag?

Kl. 15:21

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:21

Karsten Nonbo (V):

Det afhænger jo lidt af debatten, og hvad vi kommer frem til i løbet af dagen. Og så afhænger det jo også af en drøftelse med justitsministeren, så jeg vil hverken kategorisk sige nej, absolut ikke, eller ja, selvfølgelig.

Jeg kan godt se argumentet, og det er jo noget, vi skal vurdere, men det er afhængigt både af debatten og vores udvalgsarbejde osv. Man skal aldrig starte med at lægge alle kortene på bordet og så lade andre spille dem for en.

Kl. 15:22

Formanden:

Hr. Kamal Qureshi.

Kl. 15:22

Kamal Qureshi (SF):

Jeg tror egentlig ikke, der er nogen risiko for, at jeg kommer til at spille Venstres kort hverken i det her spil eller andre spil.

Jeg er glad for at høre den åbning, for man kan sige, at i den diskussion og i de debatter, vi i Folketinget har haft om homoseksuelles rettigheder, har partierne jo muligvis ligget anderledes, end vi vil gøre til det her forslag, fordi forslaget indeholder så mange af de andre sociale elementer i forhold til tvangsadoption og andet, som vi godt kunne være imod – i hvert fald elementer af det. Derfor vil det være rigtig godt, hvis man kunne få taget det ud, så vi kan få en reel diskussion om den del af forslaget, hvor jeg ved, at Dansk Folkeparti også tidligere har haft nogle andre holdninger.

Så jeg synes, det ville være rigtig godt, hvis vi kunne tage det ud og få det behandlet som et forslag for sig og resten af forslaget for sig. Så har vi i hvert fald en renere politisk debat herinde i Folketingssalen, og så ville vælgerne derude også kunne se, hvem der mener hvad om de enkelte forslag, frem for at det bliver klumpet sammen, og vi måske kommer til at stemme imod noget, vi egentlig ikke ønsker at stemme imod.

Kl. 15:23

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:23

Karsten Nonbo (V):

Jamen jeg er da glad for udmeldingen fra SF og for, at der er en klar holdning – den vil vi da skrive os bag øret, og så må vi se, hvor det står ved anden- og tredjebehandlingen. Som sagt lægger jeg ikke alle mine kort på bordet, så SF kan spille dem, for så kan jeg love, at SF kommer til kort.

Kl. 15:23

Formanden:

Så er det fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Kl. 15:23

Line Barfod (EL):

Jeg synes, det er lidt underligt med den her kortspilning. Det handler jo om noget, der har meget stor betydning for mange mennesker. Den ene del af forslaget handler om to kvinder, der får et barn sammen, og medmoderen ønsker at adoptere med det samme. Det er noget, vi har diskuteret længe, og som det ser ud til at der er et flertal for i Folketinget. Derfor ville det jo være oplagt at behandle det særskilt og køre det af sted.

Den anden del af lovforslaget handler om noget, som der er stor diskussion om, nemlig det at kunne gå ind og tvangsadoptere, altså tage barnet helt væk fra den biologiske familie med tvang. Det er noget, der er virkelig omdiskuteret, og som mange har brug for virkelig grundigt at diskutere og behandle. Det ville være fornuftigt at behandle det for sig selv frem for at behandle de to ting sammen.

Jeg vil bare høre, om hr. Karsten Nonbo ikke mener, at vi også skal diskutere det i det åbne, demokratiske rum, så borgerne kan følge med i, hvad vores argumenter for og imod er, frem for at det er noget, der skal foregå i et lukket kortspil.

Kl. 15:24

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:24

Karsten Nonbo (V):

Jamen det er jo sådan set det, jeg lidt nikker anerkendende til, nemlig at vi skal have den debat, og den får vi også. Vi har jo mulighed for at stille spørgsmål under udvalgsbehandlingen, vi har mulighed for en debat under både anden- og tredjebehandlingen, så det er noget, vi ser på, og som jeg siger, så ser jeg på det fordomsfrit uden at starte med at melde et klart ja eller et klart nej.

Kl. 15:25

Formanden:

Fru Line Barfod.

Kl. 15:25

Line Barfod (EL):

Det er selvfølgelig altid en begyndelse, at hr. Karsten Nonbo siger, at det er fordomsfrit. Så kan vi jo prøve at se – det ville jo være rart, hvis det ikke var ved tredjebehandlingen, vi fik at vide, at Venstre ikke ville være med til at dele det, men at vi kunne få det nogenlunde hurtigt afklaret, for det har jo betydning for det videre arbejde.

Men i forhold til indholdet, spørgsmålet om muligheden for tvangsadoptioner, vil jeg bare høre, om hr. Karsten Nonbo mener, at vi har rigelig med grundlag for at træffe en beslutning, at vi har forskning, der entydigt peger på, at det her er den rigtige måde at gøre det på, og at der ikke er problemer for børn, der bliver tvangsadopteret, i forhold til hvis man fandt nogle andre løsninger som åbne adoptioner eller andre muligheder, som der har været peget på i nogle af de debatter, der har været.

Kl. 15:26

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 15:26

Karsten Nonbo (V):

Jamen det er jo noget af det, vi skal kigge på i udvalgsarbejdet, for der er sager, der i mine øjne er meget, meget oplagte, og så er der også sager, der ikke er oplagte, og det er jo ved tvivlssager, at der skal prøves mange andre løsninger, for vi er jo enige om, at tvang er den absolut sidste løsning, man har. Men indimellem må man også være så realistisk at sige, at det kan være nødvendigt for barnets skyld.

Vi har åbne adoptioner, og man prøver i netværket at se, om der er andre, der kan adoptere, og der kan eventuelt laves en frivillig anbringelse i netværket omkring det ægtepar eller den enlige, som man er nødt til at tage barnet fra med tvang.

Så tvangsbortadoption er jo selvfølgelig den sidste løsning, når alt andet er glippet. Men hvis barnets mor eller far gentagende gange med tidligere børn osv. har vist, at her er intet at bygge på, så mener jeg, at man må slå til fra starten, frem for at barnet først bliver anbragt og så skal skifte en gang til osv. Det er der, vi har set så mange uheldige eksempler.

Kl. 15:27

Formanden:

Så er det fru Lone Dybkjær for en kort bemærkning.

Kl. 15:27

Lone Dybkjær (RV):

Jeg kan ikke rigtig lide ordførerens måde at spille kortene på, om jeg så må sige. Her er tale om meget forskellige adoptionssituationer. Jeg har en fornemmelse af – og det vil jeg gerne have af eller bekræftet – at man nu kører hele det her sammen: Fordi man gerne vil have et lovforslag om tvangsadoption igennem, måske med nogle mennesker, nogle partier, som måske er mere skeptiske over for det, stikker man så samtidig

lunsen med stedbarnsadoptionen ud, fordi de samme partier, som kunne være skeptiske over for tvungen adoption, eller hvad man nu vil kalde det, er meget positive over for stedbarnsadoptionen med det samme og har tilkendegivet det i forskellige sammenhænge.

Så jeg vil gerne spørge Venstres ordfører, om Venstres ordfører ikke vil spørge justitsministeren meget hurtigt, om justitsministeren ikke kunne tænke sig at dele det her op. Og jeg vil også sige, at der jo ikke er noget som helst til hinder for, at justitsministeren beder om ordet for at afkræfte den mistanke, jeg f.eks. er kommet med.

Kl. 15:28

Formanden:

Jeg vil lige sige, inden ordføreren får ordet, at ministeren jo også får ordet heroppefra, så der er fri adgang til at spørge. Altså, det er i virkeligheden ikke i strid med forretningsordenen, at ministeren får ordet bagefter. Ordføreren.

Kl. 15:28

Karsten Nonbo (V):

Det var stort set det, jeg ville have sagt, som formanden sagde, altså at muligheden jo er til stede for at spørge ministeren selv. Men jeg vil da gerne sige, at der ikke ligger den skumle bagtanke, som fru Lone Dybkjær taler om her, til grund; det har jeg overhovedet ikke hørt være nævnt, altså det der med, at man tager noget, for at det skal glide ned sammen med noget andet.

Vi har jo før haft lovforslag, hvor man har taget flere ting og lagt dem sammen af praktiske grunde. Vi har jo omvendt også haft muligheden, at vi er blevet enige om at dele dem af samme grund. Så det vil jeg trygt overlade til justitsministeren.

Men der ligger ikke nogen skummel bagtanke bag det her fra min side, og jeg har ikke hørt, at der skulle gøre det fra nogen af mine kollegaer i mit parti.

Kl. 15:29

Formanden:

Fru Lone Dybkjær.

Kl. 15:29

Lone Dybkjær (RV):

[Lydudfald] ... den måde, man anvender tiden på i Folketinget, og derfor er jeg udmærket godt klar over, at justitsministeren selvfølgelig får ordet til sidst. Men man kunne måske forhindre noget af den her diskussion, hvis justitsministeren tog ordet og sagde, at han var helt indstillet på allerede nu at skille lovforslaget ad, for så behøvede vi jo ikke at tvære rundt i det. Jeg er glad

for, at Venstres ordfører siger, at det ikke er det, der ligger i det, men jeg vil også sige, at vi jo har været vidne til, at lovforslag har været byltet sammen, så man har været tvunget til at stemme imod dem, selv om der var dele af det, som man godt kunne gå ind for. Nu tænker jeg ikke på sådan inden for samme lovforslag og alt det der. Det kan jo somme tider være sådan, og det er bare det, jeg spørger til i det her.

Så vil jeg spørge, om Venstres ordfører ikke helt klart kunne sige: Vi er indstillet på – vi er dog regeringsparti – at det her lovforslag splittes op, og at vi dermed allerede nu ligesom får afkortet den diskussion.

Kl. 15:30

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 15:30

Karsten Nonbo (V):

Jeg har aldrig haft noget imod en debat og en diskussion, så den kan vi da godt tage nu. Vi kunne også vente med den til andenbehandlingen, hvor vi vil have snakket sammen i udvalgsarbejdet. Så jeg vil lade det stå åbent, og som formanden siger, kan justitsministeren også spørges senere på dagen.

Kl. 15:30

Formanden:

Sådan er der en kort bemærkning fra fru Anne Baastrup.

Kl. 15:30

Anne Baastrup (SF):

Nu skal vi være meget omhyggelige med, hvad det er, vi rent faktisk går ind og lovgiver om, og jeg vil derfor høre, om Venstres ordfører eventuelt, hvis det var, at vi kunne komme frem til noget fornuftigt, ville være indstillet på i et betænkingsbidrag rent faktisk at lægge luft til nogle af de bemærkninger, der gør, at det her lovforslag er uspiseligt.

Det kan juridisk og teknisk godt lade sig gøre, hvis vi f.eks. tager nogle af de sygdomsdiagnoser væk, hvis vi tager nogle af de henvisninger til Adoptionsnævnet væk, som jo går ud på, at der bliver rigtig, rigtig mange børn, der nu skal tvangsadopteret, altså hvis vi fjerner og eliminerer nogle af de forfærdelige ting, der står i bemærkningerne. Vil Venstres ordfører være med til det?

Kl. 15:31

Formanden:
Ordføreren.

Karsten Nonbo (V):

Altså, vi har jo udvalgsbehandlingen til at nærlæse det og til at indgå i forhandlinger, og der kan man jo se på det hele. Måske skal noget tilføjes og noget tages fra.

Jeg deler nu ikke den frygt, som jeg har hørt udtrykt, at det her er et lovforslag, der rammer flere tusinde børn. Jeg ville blive glad, hvis de alermest oplagte, helt uomtvistelig oplagte børn blev omfattet af det her lovforslag, for det synes jeg egentlig at de har fortjent. Jeg synes, at vi har svigtet mange børn ved – i gæseøjne – at se det ensidigt fra forældrenes side i stedet for at se det fra børnenes side. Så alt er jo til diskussion i udvalget. De spørgsmål, der måtte komme, kan vi jo drøfte. Det er ikke nogen afvisning, men der er heller ikke nogen løfter, for det må vi klare i udvalgsbehandlingen.

Kl. 15:32

Formanden:

Fru Anne Baastrup.

Kl. 15:32

Anne Baastrup (SF):

[Lydudfald] ... men nok om det. Der var i hvert fald en positiv klang. Det, der selvfølgelig har været vores problem i SF, er, at vi her for en 14 dages tid siden stillede en stribe spørgsmål, der var af meget essentiel karakter, til det her lovforslag, som vi havde håbet at vi kunne få svar på i dag, således at vi vidste, hvad det var, det drejede sig om, således at vi fik klarhed over, hvordan vi i virkeligheden kunne strikke et lovforslag sammen, så det var de glemte børn, det handlede om.

Vi ved, at det i dag er praksis, at man ingen kontakt skal have til sine forældre i op til 7 år, men i lovforslagets bemærkninger står der 3 år, plus at der oven i købet er en bestemmelse, der siger kortere tid. Det betyder rent faktisk, at det kan dreje sig om rigtig, rigtig mange mennesker, rigtig, rigtig mange børn, der bliver tvangsadopteret med den konsekvens, at deres forældre gemmer sig for myndighederne. Og det er jo det, vi begge har en angst for, nemlig om vi kan risikere, at der er nogle børn, der får det rigtig, rigtig meget værre på grund af det her lovforslag. Derfor er jeg tilfreds med, at der er en vis positiv åbenhed, men jeg ville gerne have lidt mere positivitet.

Kl. 15:33

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 15:33

Karsten Nonbo (V):

Det må vi klare under udvalgsbehandlingen. Jeg ser, at det her er nødvendigt, fordi der er nogle børn, der virkelig, virkelig lider under, at vi først og fremmest ser på forældrenes tarv og så lader hånt om børnene. Det gør jo, at de først bliver sendt i anbringelse og så senere bliver adopteret. Hvis det er helt tydeligt og der er ældre søskende, der er blevet svigtet, og forældrene overhovedet ikke har været med, er det jo i mange situationer – i hvert fald dem, jeg har beskrevet – et spørgsmål om tvangsbortadoption direkte fra fødslen. Jeg har været med til tvangsfjernelse direkte fra fødslen, og det er jo lidt svært at gemme sig den dag, hvor man skal føde.

Kl. 15:34

Formanden:

Tak til hr. Karsten Nonbo. Næste ordfører er fru Lise von Seelen.

Kl. 15:34

(Ordfører)**Lise von Seelen (S):**

Lovforslaget her, som er en ændring af adoptionsloven, har som sit formulerede formål at skabe stabilitet og kontinuitet for de børn, som er i en situation, hvor deres biologiske forældre har så svær en tilværelse, at man skønner, at de varigt ikke er i stand til at tage sig af deres børn. Det er sådan, teksten er formuleret i lovforslaget.

For os Socialdemokrater vil det altid være magtpåliggende at forsøge at få lavet et tilbud til de børn, som har det allerallersværest i vores samfund, på en sådan måde, at vi får tilrettelagt deres vilkår i tilværelsen, så de alligevel kan slippe fra det på den allerbedste måde, selv om de har svære forudsætninger i startpositionen.

Derfor er det vigtigt for os at finde ud af, hvad det i virkeligheden betyder, hvis biologiske forældre varigt ikke er i stand til at tage sig af deres egne børn. Der bliver vi altså nødt til at komme lidt tættere på, hvad det der varigt betyder. Vi ved jo godt, som det også står beskrevet i bemærkningerne, at vi især taler om tre grupper af mennesker; mennesker, som er intellektuelt retarderede; mennesker, som er misbrugere; mennesker, som har en kronisk psykiatrisk lidelse, en svær psykiatrisk lidelse. Der er det meget, meget vigtigt, at vi holder fast i, at det er vores pligt at få lavet strukturerne i den her lov på en sådan måde, at det her ikke er en lov, som man skøjter let hen over, hvis man vil sætte det prædikat på et forældrepar eller en enlig forælder, at

vedkommende varigt ikke er i stand til at tage sig af sit eget barn. Men det er vigtigt, at det er barnets tarv, der er i centrum. Det er vigtigt, at vi har fokus på, at det her skal give gode og bedre muligheder for børn i deres opvækst.

Vi er også af den mening, at for at man kan fastslå, om et forældrepar varigt ikke har evnen til at tage sig af børnene, er det meget vigtigt, at man kigger på, om alle de forebyggelsesforanstaltninger, som et forældrepar kan have brug for, er bragt i anvendelse, inden man kan vurdere, om det her er et varigt fænomen. Det er meget vigtigt, at den her lov spiller sammen med serviceloven, for at man på den måde kan konstatere, om de forældre i virkeligheden har haft mulighederne for at komme ud af en fastlåst situation.

Det er tidligere blevet nævnt, at det her aldrig må blive en lov, som kommunerne kan se som et besparelsesobjekt, fordi en mangeårig anbringelse kan være dyrere end en adoption. Jeg mener, at det er afgørende vigtigt, at vi får konkretiseret det, så det aldrig nogen sinde må ske. Det må aldrig være en økonomisk løsning, der er afgørende for det her spørgsmål.

Vi anser det for et meget, meget lille antal børn, der kan komme i betragtning i forhold til den her lovgivning, fordi det vil være et meget, meget lille antal forældre, man i den grad vil kunne vurdere på denne måde.

Så er der den anden del af lovforslaget, som jo er en opfølgning på kunstig befrugtning, nemlig den lov, vi vedtog i 2006-07. Nu er det blevet debatteret tidligere, og det kan godt være vanskeligt at blande de her to ting. Jeg kan i hvert fald se en oplagt fordel i, at man holder det adskilt. Det er for os i det spørgsmål meget afgørende, at man har et ligestillingsperspektiv over for de forældre, der skal løfte deres forældreopgave, uanset om de er to forældre af samme køn eller to forældre af hvert sit køn. Der kan vi godt se, at vi med fordel kunne forholde os til det på en sådan måde, at vi tager et ligestillingsperspektiv på det her, for det er naturligvis sådan, det skal være.

Det er selvfølgelig samtidig en klar fordel, at man netop her kan adoptere barnet fra fødslen, når man er den anden part i et fællesskab omkring det barn. Det er også en helt klar fordel, at der nu er en mulighed i forhold til forældrelov, og at man har nogle muligheder for også at være sammen om det barn, man skal have. Men vi er åbne over for at drøfte, om vi kunne få en bedre diskussion om det her spørgsmål, hvis vi

deler lovforslaget. Under alle omstændigheder er det ligestillingsperspektivet i den del af lovforslaget, som vil være afgørende for os.

Jeg skal lige slutte af med at sige, at hensigten med lovforslaget støtter vi, og vi ser frem til behandlingen i udvalget. Vi har en lang række spørgsmål, som vi skal have stillet, og det vil vi gøre.

Kl. 15:40

Formanden:

Tak til fru Lise von Seelen. Der er ikke ønsker om korte bemærkninger. Så er det hr. René Christensen som ordfører.

Kl. 15:40

(Ordfører)

René Christensen (DF):

Det her lovforslag er faktisk et meget svært lovforslag. Hovedformålet og intentionerne i forslaget er vi i Dansk Folkeparti sådan set meget enige i, for vi ser desværre en mindre del familier og enlige kvinder, der gang på gang får børn, selv om de af den ene eller anden grund ikke har de basale færdigheder, der skal til for at varetage et lille barns opvækst.

Det er min opfattelse, at vi alle bliver født lige som mennesker. Vi har som udgangspunkt de samme muligheder, men et spædbarn, der bliver udsat for omsorgssvigt, bliver meget hurtigt apatisk, sløv og uinteresseret i omverdenen, og det giver problemer resten af livet. Mange omsorgssvigtede børn har eksempelvis utrolig svært ved at vise og føle empati for andre mennesker.

Men hvad er det så, børn søger? Hvad er det, det lille barn søger? Det lille barn søger kærlighed, ømhed og kontakt. Det er så basale ting, der giver grundlaget og fundamentet i resten af livet. Det vil jo så sige, at det er muligt for alle uanset økonomi, uddannelse og social status at give sit barn et godt fundament. Nej, det er det desværre ikke. En mindre del forældre har desværre ikke de basale færdigheder, der skal til, for at de kan give deres barn den kærlighed og omsorg. Derfor er det utrolig vigtigt, at vi støtter op om de udsatte familier, at vi hjælper familierne. Men vi skal også være parate til at fjerne barnet, hvis det er det, der skal til for at sikre barnets udvikling.

Det her lovforslag går så skridtet videre og giver mulighed for tvangsadoption for at sikre kontinuitet og stabilitet under børns opvækst i tilfælde, hvor det vurderes, at forældrene *aldrig* – det er det, der er det vigtige ord i den her sag – vil kunne tage sig af barnet og give barnet en

stabil opvækst med gode familierelationer. Men er en vurdering altid korrekt? Kan vi fratage et barn dets forældre? Der er i lovforslaget taget lidt fat omkring de spørgsmål.

I sammenhæng med den foreslåede udvidelse af adgangen til adoption uden samtykke foreslås det, at der i særlige tilfælde efter adoptionen kan fastsættes samvær eller anden form for kontakt mellem barnets biologiske forældre og familie, dog kun hvis det vurderes at være til barnets bedste. Det mener vi faktisk er meget centralt, for vi ved, at der på et tidspunkt for rigtig mange adopterede kommer et spørgsmål: Hvor kommer jeg fra?

Der er også fra Adoptionsnævnet kommet forslag om, at de biologiske forældre får mulighed for at få en anonym opfølgingsrapport om barnet i løbet af opvæksten, selvfølgelig hvis de ønsker det. Det er et element, som vi mener skal med.

Med hensyn til vurderingen må jeg sige, at det er svært, for hvilke kriterier skal være opfyldt, for at en adoption uden samtykke kan gennemføres? Det kan vi ikke rigtig se her. Det håber vi meget at vi kan få debatteret godt i forbindelse med udvalgsarbejdet. Det skal ikke være sådan, at vi om nogle år oplever, at der er forskel på, om man bor i den nordlige del af landet eller den sydlige del af landet, eller at vi kan se, at der er forskel på, hvem der træffer de her vurderinger. Det ville være meget uheldigt.

Advokatrådet påpeger også, at reglerne om tvangsadoption regulerer et så væsentligt indgreb i forhold til såvel barnet som forældrene, at det er af helt afgørende betydning, at der fastsættes præcise regler om behandlingen af disse sager, således at de involverede parter sikres de fornødne retssikkerhedsmæssige rettigheder. Men her er der et problem, for to familier og to børn er aldrig ens. Derfor er det en stor udfordring at sikre, at det ikke bliver tilfældigt, på hvilket grundlag der besluttes. Vi vil ikke se sager, hvor der efterfølgende kan skabes tvivl om motiverne til en tvangsadoption.

Børn & Familier sætter også spørgsmålstejn ved det. De mener ikke, at der i tilstrækkelig grad tages stilling til, hvilke børn der egner sig til tvangsadoption, og hvilke der ikke gør det. Dansk Socialrådgiverforening giver ligeledes udtryk for nervøsiteten for retssikkerheden, og de mener også, at der mangler kriterier for tvangsadoption.

Det er selvfølgelig kun et udtræk fra høringsvarene, men det går dog igen i langt de fleste af

de høringsberettigedes svar, at de er enige i intentionerne i lovforslaget, hvilket vi også er i Dansk Folkeparti. Men vi er selvfølgelig opmærksomme på de problemstillinger, der blev rejst i forbindelse med lovforslaget, og vi har faktisk en hel del spørgsmål.

Et andet centralt formål med lovforslaget er, at det bliver muligt for registrerede partnere at adoptere sin registrerede partners barn allerede fra fødslen, men kun hvis partnerne boede sammen på det tidspunkt, hvor den kunstige befrugtning fandt sted. Når nu loven er, som den er, kan vi i Dansk Folkeparti godt se, at dette skal være muligt. Vi ser det i det perspektiv, at hvis der skulle ske den biologiske mor noget i løbet af de første 3 måneder, vil den registrerede partner være den mest naturlige for barnet. Det er den person, som er tættest på barnet, og som er særlig knyttet til barnet.

Med de bemærkninger ser vi frem til udvalgsarbejdet.

Kl. 15:45

Formanden:

Tak. Der er ønske om korte bemærkninger fra hr. Kamal Qureshi.

Kl. 15:45

Kamal Qureshi (SF):

Tak. Lidt i forlængelse af det sidste, ordføreren var inde på med hensyn til stedbarns-adoption, vil jeg også gerne spørge, om Dansk Folkeparti kunne støtte, at vi kunne behandle den del af forslaget for sig. Jeg ved, at der er en del fra Dansk Folkeparti, som har haft nogle meget stærke holdninger til homoseksuelles rettigheder, og hvilke rettigheder der skal være med hensyn til lesbiske par, der får børn sammen. Det synes jeg er helt i orden, for det er jo en åben politisk debat, som man kan få mulighed for at tage, men den åbne politiske debat kan vi bare ikke tage, hvis vi får den her kombimodel eller det her massebryllup, som dette forslag, hvor man har klumpet det hele sammen, lægger op til.

Så kunne Dansk Folkeparti også være med til, at man pillede den diskussion om stedbarns-adoption ud af det nuværende forslag og behandlede det for sig, sådan at vi her i Folketingssalen åbent kunne drøfte det, og de, der var for, at man fjernede denne 3-måneders-grænse, kunne støtte forslaget, og de, der var imod, kunne stemme imod? Det

Kl. 15:46

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:46

René Christensen (DF):

Nu har ordføreren for SF ikke været på endnu, men det kommer bag på mig, at det, i et så vigtigt lovforslag, som betyder så meget for disse udsatte børn, netop er det her, der bliver stillet spørgsmål til hele tiden. Jeg synes, det fortæller noget om, hvordan man har læst det her lovforslag.

Jeg vil sige, at det, dette lovforslag handler om, er faktisk nogle meget udsatte børn – og så er der blevet lagt en anden ting ind i det også – men det er der slet ikke blevet stillet spørgsmål til endnu. Så længe jeg står her, er spørgeren velkommen til at sætte spørgsmålstegn ved forslaget, også med hensyn til de registrerede partnere, og jeg vil gerne svare på det, så vi kan sagtens tage den debat.

Men det kommer bag på mig, at det eneste, man piller ud og fokuserer på i dette utrolig vigtige lovforslag om nogle af de allermost udsatte børn, vi har i vores samfund, er den del, der handler om homoseksuelle. Jeg må sige, at det kommer bag på mig.

Kl. 15:47

Formanden:

Hr. Kamal Qureshi.

Kl. 15:47

Kamal Qureshi (SF):

Jamen undskyld mig, hvor var ordføreren fra Dansk Folkeparti henne før, da debatten startede herinde? Der er da flere her i Folketingssalen – også fra SF – der har stillet spørgsmål om andre elementer af forslaget. Så det er jo noget vrøvl at sige, at det er det eneste, vi taler om.

Vi har jo stillet nogle konkrete spørgsmål om det her for netop ikke at komme i den her situation, hvor vi sidder og diskuterer en – hvilket jeg er fuldstændig enig med ordføreren i – mindre del af en meget stor lovpakke. Det er jo derfor, vi reelt set både fra Socialdemokraternes, Enhedslistens, De Radikales og vores side har foreslået, at man piller det her delelement ud af det, så man faktisk kan drøfte den meget store lovpakke og have den meget store diskussion om adoption, der ligger i det eksisterende lovforslag, som den her del, der handler om stedbarns-adoption, er en lillebitte del af. Det er jo derfor, vi har foreslået, at vi tager det ud, så vi kan holde den diskussion for sig, fordi den indeholder nogle andre elementer, og lader det her andet sociale element indgå i en større diskussion for sig. Det er jo reelt set det samme, vi ønsker.

Så hvis nu ordføreren lægger mærke til, hvad der bliver spurgt om efterfølgende, når der både kommer nogle fra mit eget parti og andre partier og stiller spørgsmål, så er jeg sikker på, han vil høre, at der også vil blive spurgt til de andre elementer.

Kl. 15:48

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:48

René Christensen (DF):

Jamen det glæder mig da, men jeg kan ikke se problemet i, at man har et lovforslag, som indeholder mere end én ting. Jeg har da i min tid herinde oplevet lovforslag, som har været rimelig komplicerede, og hvor man har skullet stille mange spørgsmål også til flere elementer i samme lovforslag.

Så der ser jeg ikke noget problem, og hvis SF skulle stå i den situation, at de har flere, der vil spørge om noget, så vil jeg som sagt gerne svare på det, både med hensyn til de meget udsatte børns forhold og med hensyn til registrerede partnere.

Kl. 15:49

Formanden:

Så er det fru Anne Baastrup for en kort bemærkning.

Kl. 15:49

Anne Baastrup (SF):

Så vil jeg spørge til de meget udsatte børn. Vi har jo her fået et lovforslag, som i virkeligheden, hvis man tager lovforslaget på ordet, kan komme til at betyde rigtig meget for – hvad var det, hr. Karsten Nonbo sagde – flere tusinde børn. Det, der så er øvelsen i den her lovbehandling, er at få det her tal ned til flere end i dag, hvor det er sådan cirka halvandet barn om året, der bliver udsat for tvangsadoption. Muligvis stiger det til ti, muligvis nogle flere.

Er hr. René Christensen enig med mig i, at det drejer sig om at få konkretiseret og præciseret det her lovforslag, således at der ikke er nogen uden for den her bygning, der overhovedet forestiller sig, at det er mere end bare i gennemsnit et par stykker om måneden?

Kl. 15:50

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:50

René Christensen (DF):

Jeg er fuldstændig enig i, og det gjorde jeg også rede for i min ordførertale, at det, der er det allervigtigste i det her, er kriterierne for, hvornår

man kan gøre det her. Det er også derfor, at jeg siger, at det nok er et af de allervigtigste lovforslag, jeg har været med til at udvalgsbehandle i min tid herinde. Der får vi skrevet det her ned og sat op, så vi ikke kommer i den situation, som man er i på andre områder, at man føler, at man får forskellig behandling efter, hvor man bor i landet. Hvad er det for en sagsbehandler, der har været på? Er det en sagsbehandler, der ser med andre øjne på det, som måske skrider lidt hurtigere til en tvangsadoption, hvor man andre steder i landet er lidt mere tilbageholdende over for det? Det vil vi ikke ud i, og derfor er det utrolig vigtigt.

Jeg har forespurgt, om vejledningerne til lovforslaget nu var blevet lavet færdig, men det var de desværre ikke, hvilket er ærgerligt, fordi det faktisk er der, det kommer til at stå. Det er vejledningerne, der bliver rigtig, rigtig vigtige i forhold til det her lovforslag. Hvad er det for nogle kriterier, der skal være opfyldt, for at man kan skride til det her? Det her er jo den ultimative form for hjælp til et barn. Og det, som jeg også lagde vægt på, var, at der jo står, at forældrene aldrig, aldrig skal kunne få forældreevnen tilbage, og det vil jo være en vurdering hver gang.

Kl. 15:51

Formanden:

Så er det hr. Karsten Nonbo for en kort bemærkning.

Kl. 15:51

Karsten Nonbo (V):

Først vil jeg gerne kvittere ordføreren for en rigtig god ordførertale.

Dernæst vil jeg spørge ordføreren – jeg tror, ordføreren er bedre til at lytte, end fru Anne Baastrup er – om det ikke er korrekt, at jeg sagde, at mange tror, at det her drejer sig om flere tusinde børn, og at det ikke var en påstand fra mig om, at det drejede sig om flere tusind børn. Jeg tror derimod, at det er en tro, som fru Anne Baastrup har, men den bør hun jo ikke lægge mig i munden. Så jeg vil høre ordføreren, om ordføreren ikke kan bekræfte, at jeg sagde, at andre tror, at det er flere tusinde, det drejer sig om, og at det jo derfor er noget af en tilsnigelse at komme med den påstand, at jeg skulle have sagt, at det drejede sig om flere tusinde børn.

Der er en sidste ting, jeg lige vil høre ordføreren om: Er ordføreren ikke enig i, at det er den samme Ankestyrelse, altså staten, der afgør de her sager, og ikke kommunerne, og at det vel fjerner noget af muligheden for tilfældighederne med hensyn til, hvem der skal tvangs bortadop-

teres, og hvem der ikke skal, når det er samme instans, der skal afgøre sagerne i hele landet?

Kl. 15:52

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:52

René Christensen (DF):

I forhold til det med de flere tusind kan jeg bekræfte, at der er mange, der tror, at det drejer sig om flere tusinde, og at det selvfølgelig er, fordi man ser de sager, der kommer op i pressen. Men det er ikke tilfældet; det her drejer sig, som jeg jo også sagde, om få familier, og det kan jeg kun bekræfte.

I forhold til hvem der afgør det her, må vi sige, at vi på andre områder – statsforvaltningen har jo bl.a. på skilsmisseområdet tildelingen af samvær – jo desværre ser, at der er mange, der føler, at de får forskelsbehandling, i forhold til hvor de bor i landet, altså med hensyn til statsforvaltningerne. Og det er det, jeg ikke vil ud i her, for hvis en statsforvaltning har lavet en fejl, kan man rette op på den senere; hvis man ikke har gjort samværet godt nok, kan man rette op på det.

Når man har truffet den her beslutning – man har tvangsadopteret barnet – er det endegyldigt. Så har man truffet den beslutning for det barn; det vil sige, at samfundet er gået ind og har taget ansvaret for det barn og har sagt: Dine forældre vil aldrig kunne magte opgaven at være forældre. Og derfor er det utrolig vigtigt, at det ligger meget fast.

Kl. 15:53

Formanden:

Så er det fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Kl. 15:53

Line Barfod (EL):

Jeg er enig i, at de fleste her vel ikke har nogen forventning om, at det er mange tusind børn; det ville jo være dybt, dybt ulykkeligt. Men problemet opstår jo, for når man ser på de meget brede kriterier, kan man se, at det jo kan være flere tusind børn. Og derfor er problemet, om man vil gå ind og lovgive uden, som ordføreren selv sagde, at vi har nærmere oplysninger om: Hvordan laver man kriterierne? Hvordan er det, man går ind og sikrer, at det kun bliver ganske, ganske få børn, vi taler om?

Der vil jeg bare høre, om ordføreren ikke er betænkelig ved at skulle lovgive, uden at vi har de præciseringer, der skal til, for at vi egentlig ved, hvad det er, vi lovgiver om, noget, som ord-

føreren jo selv siger vil have enorm stor betydning for de her børn, og som kan præge dem for resten af deres liv.

Kl. 15:54

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:54

René Christensen (DF):

Jamen jeg vil helst ikke sætte tal på, altså om det skal være ganske få eller det skal være flere tusinde. Det skal være passende, det skal være det, der er behov for.

I forhold til at vi nu ikke kender kriterierne for, hvad der skal til, vil jeg sige, at jeg er fuldstændig enig: Jeg synes også, det er problematisk, og det har jeg også givet udtryk for. Men vi skal jo huske, at vi har det til første behandling nu, så der er ikke noget, der er vedtaget endnu. Intentionerne i lovforslaget er vi jo enige i – og det tror jeg faktisk at mange er her – for vi kender jo historierne ude fra kommunerne, hvor man ser de her forældrepar få det ene barn efter det andet, og hvor man hører fagpersoner sige: Jeg kan pege på det barn og sige, at det ikke kommer til at gå.

Så jeg tror, at alle faktisk er enige i, at det her er et godt lovforslag, men det er kriterierne for, hvornår man kan bruge det her, som bliver – hvad skal man sige? – debatten, og der har vi heldigvis chancen, indtil vi skal tredjebehandle det. Og jeg kan trøste med, at vi i Dansk Folkeparti vil gå meget ind i den her debat for at sikre, at det ikke bliver for mange, men så sandelig heller ikke for få; det skal være dem, der er behov for.

Kl. 15:55

Formanden:

Fru Line Barfod.

Kl. 15:55

Line Barfod (EL):

Jeg synes jo, det ville være den bedste lov-kvalitet, hvis man ikke fremsatte lovforslaget, før man havde afklaret, hvad det er for nogle kriterier, der skal anvendes, når lovforslaget skal bruges i praksis. Jeg synes, det giver en bedre debat om et lovforslag, hvis vi præcis ved, hvordan det er meningen at det skal bruges.

Men jeg vil gerne høre, om ordføreren for Dansk Folkeparti kan garantere, at Dansk Folkeparti ikke vil stemme for det her lovforslag, før vi har kriterierne på plads, før vi præcis ved, hvordan det er man forestiller sig at det her lovforslag skal bruges i praksis, og hvor omfattende man forventer at brugen af forslaget bliver. For

mig er der altså stor forskel på, om vi snakker om ganske få børn eller vi snakker om flere tusinde børn; det mener jeg også gør en ret væsentlig forskel med hensyn til, hvordan lovforslaget skal behandles.

Kl. 15:56

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:56

René Christensen (DF):

Det, der er utrolig vigtigt med hensyn til det her lovforslag, er, at der godt – ikke fordi man skal tro ondt om kommunerne – kunne ligge en besparelse i at tvangsadoptere børn i stedet for at anbringe dem uden for hjemmet. Det skal vi i hvert fald til livs, så der ikke er nogen, der kan blive beskyldt for, at man har gjort *det*; hvis der skulle være en kommune, som tvangsbortadopter mange børn, skal man ikke efterfølgende kunne komme og sige, at man har gjort det på grund af økonomiske overvejelser. Det skal vi til livs, og jeg kan garantere for, at Dansk Folkeparti ikke stemmer ja til det her, hvis vi ikke er fuldstændig sikre på, hvad det er, vi siger ja til.

Det her lovforslag er, som jeg tidligere har sagt, faktisk et af de allervigtigste lovforslag, jeg har været med til, for det er virkelig indgribende her. Vi tager virkelig en beslutning, som betyder så meget, specielt for forældrene, men så sandelig også for barnet, så der skal vi være på helt sikker grund.

Kl. 15:57

Formanden:

Fru Lone Dybkjær, kort bemærkning.

Kl. 15:57

Lone Dybkjær (RV):

Det kan være, at jeg har været uopmærksom, og så undskylder jeg, men kunne jeg få en holdning fra ordførerens side om, hvorvidt ordføreren vil være villig til at medvirke til at opdele forslaget i to dele, sådan at vi fik stedbørnsadoption for sig og det andet for sig med de begrundelser, der allerede har været fremme, nemlig at den første del har været diskuteret temmelig meget – vi ved, at der er enighed og uenighed omkring bordet om det her forslag – mens den anden del, som ordføreren selv siger, er meget vidtgående og faktisk kræver temmelig omhyggelig diskussion. Det kunne, om jeg så må sige, være rart at få den ene del ekspederet, så vi var klar med den.

Kl. 15:57

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:57

René Christensen (DF):

Det mener jeg faktisk ikke der er behov for i den her sag. Som tidligere sagt har vi jo set masser af andre lovforslag, som der lå mere end et element i, og hvor man har taget den diskussion her i salen, som man nu skulle have, om de to elementer. Der er jo masser af stole her, så der er masser af spørgere, der har mulighed for at stille spørgsmål.

Kl. 15:58

Formanden:

Fru Lone Dybkjær.

Kl. 15:58

Lone Dybkjær (RV):

Vi har jo også set sager, hvor det er temmelig uhensigtsmæssigt. Men så vil jeg så vende mig mod den anden del af det. Ordføreren sagde, at det bestemt ikke måtte være sådan, at man bagefter kunne komme og sige, at det var, fordi kommunerne ville spare penge. I bemærkningerne på side 23 står meget klart, at lovforslaget dog forventes samlet set at medføre betydelige besparelser for kommunerne i form af bortfaldne udgifter til behandling af sager om tvangsfjernelse og bortfaldne anbringelsesomkostninger, herunder plejevederlag, og de nærmere ting skal så afgøres ved de årlige forhandlinger mellem staten og kommunerne omkring økonomien.

Justitsministeriet siger altså direkte, at der vil være tale om betydelige besparelser, og det synes jeg står i modstrid til det, ordføreren sagde, nemlig at det bestemt ikke er derfor, at man gør det.

Kl. 15:59

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:59

René Christensen (DF):

Nej, det mener jeg bestemt ikke. Hvis man kigger lidt på det, så er en gennemsnitspris for et barn, som er anbragt uden for hjemmet, 580.000 kr. om året, så der skal ikke ret mange børn til, hvis man sparer 580.000 kr. om året pr. barn.

Men man gør det jo ikke for at spare, man gør det for at give barnet den kvalitet, der er i ikke at være på et anbringelsessted. Barnet får den kvalitet, at barnet får nye forældre, kan man sige, at det får en normal opvækst, ligesom alle andre børn har, med en familie. Det er klart, at det jo giver en besparelse på minimum 580.000 kr. om

året pr. barn, for det er gennemsnitsprisen for en anbringelse.

Kl. 15:59

Kl. 16:01

Formanden:

Så er det fru Vivi Kier for en kort bemærkning.

Kl. 15:59

Kl. 16:01

Vivi Kier (KF):

Tak. Jeg tror, jeg kan gøre det med et ganske enkelt kort spørgsmål, og måske er det også lidt en kommentar. I den debat, der har været indtil nu, og i de spørgsmål, der er blevet stillet til ordføreren, er der igen og igen blevet henvist til kommunalbestyrelsen, som gerne vil spare, og som måske gør noget, men som er bekymret og frygt-som.

Til det vil jeg sige: Er ordføreren ikke bekendt med og enig i, at det altså ikke er kommunalbestyrelsen, der skal træffe beslutning om det her, det er altså Ankestyrelsen?

Kl. 16:00

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:00

René Christensen (DF):

Det er jeg meget, meget enig i at det er, men man skal jo i sådan en sag ikke glemme, hvem det er, der indstiller. Det er jo kommunerne, der indstiller. Og der kunne man jo forestille sig – eller rettere sagt, det kunne man ikke forestille sig, de tanker skal vi jo ikke have, men man skal i hvert fald sikre, at det element ikke kan komme ind i det, at det her er for at spare penge. Det her er for at sikre livskvalitet for nogle meget, meget truede børn, og det er det, vi hele vejen rundt, tror jeg, vil arbejde for.

Vi ser meget frem til, at vi får det her udvalgsarbejde, så vi kan sikre, at det også bliver det, man arbejder for ude i kommunerne, når man indstiller til det her. For man skal jo huske, at det trods alt er kommunerne, der indstiller de her børn til tvangsbortadoption.

Kl. 16:01

Formanden:

Fru Vivi Kier.

Kl. 16:01

Vivi Kier (KF):

Jeg hørte svaret og tak for det, og jeg vil også takke for en god ordførertale. Men igen vil jeg sige, at de kommuner, som gentagne gange indstiller til en tvangsbortadoption, hvor Ankestyrelsen siger nej, jo sætter sig selv i et frygtelig dårligt lys. Har ordføreren ikke tillid til, at de fagfolk, som sidder i Ankestyrelsen, også behandler det her dybt seriøst?

Formanden:

Ordføreren.

René Christensen (DF):

Jo, jeg har tillid til de folk, som arbejder på de her områder. Men jeg må også bare sige, at når man taler med befolkningen ude på den anden side af murene om statsamtterne, vil man høre, at befolkningen har en oplevelse af, at det, der sker rundtomkring i landet, ikke altid er ens. Og det er bare det, jeg meget gerne her vil være med til sker, for det, vi har fat i her, er ultimativt.

Når man har truffet den her beslutning, er den truffet for altid. Og derfor er det her endnu vigtigere, end hvis det drejer sig om samvær, som f.eks. statsamtterne – som det nu ikke hedder mere – arbejder med, og hvor man har en fornemmelse af, at det ikke er ens i hele landet.

Kl. 16:02

Formanden:

Tak. Og så er det hr. Karsten Nonbo. Der er adgang til to korte bemærkninger, og der blev brugt en før, så der er en resterende kort bemærkning, før det er fru Lise von Seelen, der også har korte bemærkninger. Værsgo til hr. Karsten Nonbo.

Kl. 16:02

Karsten Nonbo (V):

Hvis nu vi forestiller os, at vi har sådan en meget ond kommune, der kun går efter at spare penge, og hvis så den her onde kommune i indtil flere sager indstiller til tvangsbortadoption, er vi så ikke enige om, at så er de egentlig ikke særlig kloge, for de skyder jo lidt sig selv i foden? For man har lidt svært ved at spare penge på det her, hvis nu Ankestyrelsen sender alle sagerne tilbage og siger: Her er ikke grundlag for tvangsbortadoption. Så er det jo lidt svært for den kommune, hvis den vil spare penge, efterfølgende at sige, at man egentlig ikke vil anbringe barnet, og at det er der ingen grund til. Jeg mener, at når man indstiller til tvangsbortadoption, har man også sagt, at får man ikke en tvangsbortadoption, er der i hvert fald behov for en tvangsfjernelse, for ellers omgør man sin egen afgørelse, og så er man useriøs.

Så man behøver overhovedet ikke frygte, at kommunerne er så slemme. Skulle det ske, at der er sparet penge, tror jeg, at kommunerne har rigelig med andre børn at bruge de penge på. Så det er ikke sådan, at det er en skam både at hjælpe børnene og samtidig have penge, så man kan bruge dem på andre børn.

Kl. 16:03

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 16:03

René Christensen (DF):

Der er ingen tvivl om, at man vil spare penge på det her, for ordføreren har fuldstændig ret i, at hvis man ikke tvangsbortadopterer, skal man jo tvangsanbringe børnene. Så det er der ingen tvivl om.

Men jeg vil så sige, at jeg er meget nervøs, hvis det skal være sådan, at hvis man i for mange tilfælde indstiller til tvangsadoption og efterfølgende får afslag, så er man en ond kommune. Nej, så er man måske en kommune, som er særlig opmærksom på de her familier, og som siger: Vi vil hellere indstille en for meget end en for lidt for at sikre, at det her barn får den kontinuitet og livskvalitet resten af livet, som barnet har krav på.

Så jeg mener bestemt ikke, at det er et udtryk for, at man er en ond kommune, fordi man får afslag i op til flere sager. Det er måske, fordi man er særlig opmærksom.

Kl. 16:04

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er ikke flere korte bemærkninger eller kommentarer fra hr. Karsten Nonbo. Så er det fru Lise von Seelen for en kort bemærkning. Jeg skulle måske nok lige bede ordføreren om at blive stående, så er det nemmere at høre, hvad der bliver sagt, og svare. (*René Christensen (DF):* Undskyld, jeg troede ikke, der var mere).

Kl. 16:04

Lise von Seelen (S):

Det forbavser mig, at ordføreren siger, at det er lige meget, om det er få børn eller det er tusind børn, fordi jeg opfattede faktisk, at det i ordførertalen blev nævnt, at det ville dreje sig om ganske få børn, mens ordføreren i sin besvarelse på et spørgsmål tidligere sagde, at det bare skal være det rigtige antal børn.

Det rigtige antal børn vil meget afhænge af de kriterier, vi er i stand til at fastsætte, fordi det er de kriterier, og det er jeg enig med ordføreren i, der skal være afgørende for, hvad der skal være baggrunden for, at man kan lave en adoption uden de biologiske forældres samtykke. Derfor er det lidt vigtigt, om man er ligeglad med, om det er få børn, vi taler om, eller om det er flere tusind børn, vi taler om. Hvad er ordføreren opfattelse? Er det det, der blev sagt i ordførertalen, eller er det det, der blev sagt i besvarelsen?

Kl. 16:05

Anden næstformand (Søren Espersen):
Så er det ordføreren.

Kl. 16:05

René Christensen (DF):

Skal vi ud i at sætte tal på? Hvis det skal være få børn, er det så otte børn om året? Det vil sige, at når man er kommet op på otte børn, er der ikke flere børn, der har den slags problemer i samfundet. Det tror jeg ikke er rigtigt.

Skal man sætte et loft over, eller skal man sætte en undergrænse på? Hvis man kun har fjernet to børn, har man ikke gjort det godt nok, og så skal man ud at finde nogle, fordi man jo har besluttet, at det skal være et andet antal.

Jeg synes, tallet er ligegyldigt. Det her drejer sig om, at når der er børn, der har behov for det, og familier, som har så store problemer, at de ikke kan magte at have et barn, så må man som samfund gå ind at sige: Det vurderer vi efter de kriterier, der er fastlagt, og så fjerner vi barnet.

Jeg vil da sige, at jeg håber, det bliver et lille tal, for det vil jo vidne om, at langt de fleste familier magter opgaven at være familie for deres børn. Men hvis det bliver et stort tal, har vi i hvert fald også en anden opgave i forhold til familierne.

Kl. 16:06

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Lise von Seelen.

Kl. 16:06

Lise von Seelen (S):

Jeg ville egentlig gerne kunne høre svaret som et tilsagn om, at vi skal bestræbe os på at lave kriterierne, fordi vi erkender, at det er meget, meget få børn, der skal blive mødt af denne meget dramatiske afgørelse.

Men jeg synes, at ordføreren taler med to tunger. På den ene side hører jeg ordføreren give mig ret i, at det, der er bestræbelsen, er at få lavet kriterierne, så vi ikke kommer til at lave overkill på det her, men på den anden side hører jeg ordføreren sige, at det er lige meget med tallet.

Kunne ordføreren ikke lige gøre mig lidt tryk ved at sige: Nej, vi skal bestræbe os på at lave kriterier, der gør, at det ikke er et spørgsmål, om det er 8 eller 12, men at det er få børn, vi taler om?

Kl. 16:07

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 16:07

René Christensen (DF):

Det er jo samfundet, der afspejles i, hvor mange børn det bliver. Det kan man da ikke fastsætte i det her lovforslag. Hvordan ser det ud derude? Hvor mange familier har problemer? Det er jo det, der afgør, hvor mange børn det bliver.

Jeg vil sige, at det da ikke drejer sig om her at gøre kriterierne så skrappe, at der ikke er nogen, der bliver tvangsbortadopteret, for det er jo en kvalitet for nogle børn, at man tvangsbortadopterer dem, hvis man har vurderet, at deres familie aldrig vil kunne varetage rollen som familie. De vil virkelig opleve en kvalitet i den anbringelse, de får – for det kan man jo sige at det er – fordi det er en adoption, de får, og de derved får den følelse, at det et ægte familieliv, de kommer ind i.

Og så mener jeg ikke, at antallet er vigtigt. For hvordan ser samfundet ud nu? Hvordan ser det ud om 10 år? Der kan man ikke sætte tal på. Hvis det er et meget højt antal børn, der bliver tvangsbortadopteret, fortæller det faktisk, at vi har nogle andre opgaver i forhold til familierne – at vi skal hjælpe familierne meget tidligere, at vi må sætte meget mere ind i forhold til familierne. Det er jo ikke en succes, at man går ud og tvangsbortadopterer et barn. Det er jo faktisk det ultimative, en falliterklæring, at man er nødt til at gøre det, men det er vi desværre nødt til.

Kl. 16:08

Anden næstformand (Søren Espersen):

Vi siger tak til ordføreren.

SF har lidt usædvanligt anmodet om at dele ordførertiden mellem fru Anne Baastrup og hr. Kamal Qureshi, så de tilsammen har 5 minutter. Det ønske har vi efterkommet. Fru Anne Baastrup.

Kl. 16:08

(Ordfører)

Anne Baastrup (SF):

For et par år siden havde vi en deputation fra Odense Kommune i Folketingets Socialudvalg. De fortalte om to meget alvorligt psykisk udviklingshæmmede mennesker, som ved en fejl fra institutionens side havde fået et barn. De vidste ikke, at det var et barn; det kunne lige så godt have været en dukke.

Det fik os i Socialudvalget til at begynde at tale om at lave om på 7-års reglen, som jo er princippet om, hvornår der kan ske adoption uden samtykke, nemlig når der ikke har været nogen kontakt mellem forældre og barn i 7 år.

Der er så dem, der varigt og totalt er ude af stand til på noget tidspunkt at blive så raske, at de kan tage vare på barnet. Det er den ene gruppe børn. Det er efter § 9, stk. 2. Den anden gruppe børn er den gruppe børn, der er glemte. Det er den gruppe børn, der ikke har haft nogen form for kontakt med forældrene i en 7-årsperiode. Den periode sætter vi ned.

Der, hvor problemet bl.a. er i den her tekst, er, at der i øvrigt åbnes op for adoption uden samtykke. Hvis det er sådan, at man ligesom synes, at den kontakt, der har været til forældrene, ikke har været god nok, åbnes det op. Det er det tal, der har været diskuteret af bl.a. SFI, og det er derfor, at vi er kommet til det her vanvittige tal. Og jeg må sige undskyld til hr. Karsten Nonbo, for det var ikke for at pådutte hr. Karsten Nonbo, at han havde sagt det, men det er det tal, der hele tiden cirkulerer. Det tal skal væk.

Det, der er fuldstændig centralt, er, at det her lovforslag skal laves om. Vi har en eller anden form for fornemmelse af, hvor vi vil hen, men vi kan ikke leve med det her lovforslag. Hele psykiatrien arbejder på – recovering hedder det på nudansk – at man skal kunne komme sig. Det handler også om, at vi under ingen omstændigheder skal forhindre forældre i at få en form for hjælp fra kommunen af frygt for, at barnet fjernes. De har ikke engang ifølge bemærkningerne krav på, at der skal være en § 50-undersøgelse efter serviceloven. Hvis det er sådan, at en psykolog ligesom synes det, er man omfattet af § 9, stk. 4.

Det, der er problemet, er, at den kobling mellem serviceloven og adoptionsloven ikke er blevet ordentligt etableret. Det skal vi have lavet om. Derfor ser jeg meget frem til at få de forskellige svar fra justitsministeren på de spørgsmål, som jeg stillede for en 14-dages tid siden. Det er så frygtelig vigtigt, at det her lovforslag bliver lavet rigtigt. Derfor vil SF være med. Regeringspartierne skal ikke have lov til at gennemføre det her, uden at der er nogle fornuftige, der er med i det. Derfor slipper regeringspartierne ikke for SF.

Kl. 16:11

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til fru Anne Baastrup. Så er det hr. Kamal Qureshi.

Kl. 16:11

(Ordfører)

Kamal Qureshi (SF):

Jeg skal gøre det kort. Jeg har sådan set spurgt ordførerne fra regeringspartierne og Dansk Fol-

keparti adskillige gange. Som fru Anne Bastrup også har anført, er det et ganske alvorligt lovforslag, og det er et meget omfattende lovforslag. Det er rigtig, rigtig ærgerligt, at lovforslaget nu bliver rodet sammen med noget, som faktisk skulle indgå i en helt anden diskussion, netop at give stedbørnsadoption fra fødslen til det homoseksuelle par, der får et barn – det, som oppositionspartierne længe har kæmpet for. Som det er i dag, går der 3 måneder, fra familien får et barn, til begge forældre til barnet retsligt set kan være forældre. Det har vi fra SF's side længe ønsket at ændre ved. Vi har sammen med oppositionspartierne også flere gange foreslået det, så den del af forslaget vil vi faktisk gerne støtte. Det ved jeg også at de andre oppositionspartier siger, så det er der bred enighed om i Folketinget, kan jeg forstå.

Så er det bare rigtig, rigtig ærgerligt, at man klumper det sammen i det her andet forslag, som har mange andre kontroversielle elementer, som der er meget stor diskussion om, og som der er stor uenighed om også her på Christiansborg. Det synes jeg bare er ærgerligt, og jeg kan ikke forstå, hvorfor man fra regeringspartierne side helt kategorisk afviser at tage det ud og behandle det for sig. Det er jo et lillebitte forslag, der, som flere andre af regeringspartierne ordfører har sagt, ikke har forfærdelig meget med det andet at gøre. Hvorfor kan vi ikke bare pille det ud, så vi reelt, åbent og detaljeret kan diskutere adoptionsforslagene for sig, og så have det her for sig? Det forstår jeg simpelt hen ikke at man afviser at gøre, og jeg kan ikke forstå, hvad argumentet er.

Hvorfor vil man gerne have, at eksempelvis SF, hvis nu det her ikke bliver ændret, kommer til at stemme imod noget, vi egentlig godt kunne tænke os at stemme for? Hvorfor ønsker regeringen kategorisk, også i den måde, de behandler lovforslagene på, at få så smalle aftaler som muligt?

Kl. 16:13

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til hr. Kamal Qureshi. Så er det den konservative ordfører, fru Vivi Kier.

Kl. 16:14

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Langt de fleste mennesker har en værktøjskasse derhjemme, og i den værktøjskasse befinder sig helt almindelige redskaber som hamre, søm og en almindelig skruetrækker. Som tiden går og man bliver ældre, indfinder der sig også nogle

mere specielle værktøjer i den her kasse – værktøjer, som ikke bruges så tit, men som i en given situation er dybt uundværlige. Et sådant uundværligt, men sjældent brugt værktøj skal det her lovforslag ses i lyset af.

Alle børn har ret til en tryk og god opvækst, en opvækst, der gør barnet i stand til at deltage i samfundslivet på lige fod med andre børn, en opvækst, der skal munde ud i deltagelse i samfundslivet og give det enkelte barn mulighed for at vælge et for dem godt liv. Udsatte børn har ofte mange problemer i deres opvækst, problemer, der medfører anbringelse uden for eget hjem, og som desværre ofte gør dem rodløse som voksne.

De udsatte børn, der lige fra fødslen ikke har udsigt til nogen sinde at kunne bo sammen med deres biologiske forældre, sikrer vi nu kan blive adopteret til en familie, der ønsker at tage vare på deres opvækst. Lovforslaget sikrer også, at børn, der i en årrække har været anbragt uden for hjemmet og været helt uden forældrekontakt overhovedet, også skal have muligheden for at blive adopteret ind i en familie.

Med det her lovforslag sætter vi en tyk streg under barnets tarv. Det er det enkelte udsatte barn, der har krav på en tryk opvækst. Det er hjerteblod og essentielt for os som Konservative.

Den anden del af lovforslaget indeholder så det, som den tidligere justitsminister har tilkendegivet at ville, nemlig at medmor får mulighed for stedbørnsadoption allerede fra barnets fødsel.

Alt i alt må jeg sige, at vi fra konservativ side varmt kan støtte op om det her lovforslag.

Kl. 16:16

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er en kort bemærkning fra fru Line Barfod.

Kl. 16:16

Line Barfod (EL):

Først vil jeg gerne høre De Konservatives holdning til at dele forslaget, så vi kan tage det, der handler om stedbørnsadoption, ud og behandle for sig selv, for det er grundigt diskuteret flere gange, og så vi kan bruge noget mere tid på at diskutere hele den store del, der handler om forholdet omkring tvangsadoptioner i forhold til de udsatte børn. Det var det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er, om den konservative ordfører kunne fortælle, hvor hun finder grundlaget for, at det vil være det bedste for en stor gruppe børn, at de fuldstændig får frataget kontakten med deres biologiske familie, altså at det er det bedste for barnet.

Kl. 16:17

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 16:17

Vivi Kier (KF):

Tak. I forhold til at dele lovforslaget, som det ligger her, op, må jeg tilkendegive, at jeg finder lovforslaget meget fornuftigt, som det er lagt frem med de dele, der er i det. Som det tidligere er sagt, har vi jo stået tusindvis af gange og behandlet lovforslag, som der er mange forskellige delelementer i, så det ser jeg ikke nogen problemstilling i. Men jeg er naturligvis villig til, som jeg er i enhver situation, at deltage i en dialog i udvalgsarbejdet.

Så skal jeg lige svare på det med den store gruppe, at det så er fru Line Barfod, der anser det for at være en stor gruppe. Jeg kan så passende spørge igen: Hvad er en stor gruppe? For mig er det overhovedet ikke antal på nogen som helst måder. Udsatte børn skal aldrig deles op i kvoter, det skal børn overhovedet ikke.

Det her skal bruges i forbindelse med de børn, som det er det rigtige at sætte ind over for.

Kl. 16:18

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Line Barfod.

Kl. 16:18

Line Barfod (EL):

Først vil jeg sige til det her med opdeling af lovforslaget, at det jo altså er noget, vi jævnlige gør i Folketinget. Man imødekommer faktisk ønsker om at kunne opdele et forslag, fordi der er partier, der ønsker at stemme for det ene og er mere betænkelige eller imod noget andet. For at få en ordentlig behandling i Folketinget imødekommer man det faktisk nogle gange af hensyn til Folketingets arbejde. Men det håber jeg da at man kan få en dialog med De Konservative om.

Det andet er så spørgsmålet om børn. Jeg har intet ønske om at lave kvoter. Det, jeg spørger til, er: Hvor finder ordføreren dokumentationen for, at det er det bedste for barnet at blive frataget kontakten med den biologiske forælder og den biologiske familie som bredere begreb? Vi kender til alle de problemer fra almindelige adoptioner og ved, at rigtig mange har behov for at finde deres biologiske slægt. Det er det, vi hører om folk, der har mistet kontakten til den biologiske slægt, og det er det, vi har lagt vægt på i forhold til den nye forældreansvarslov, om, hvor vigtigt det er at holde kontakt til sine forældre, bedsteforældre osv.

Kl. 16:19

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 16:19

Vivi Kier (KF):

Jeg kan ikke svare med meget nyt i forhold til opdelingen af lovforslaget. Jeg kan sige, at i det halvandet år, jeg har været i Folketinget – og jeg står rigtig, rigtig meget på talerstolen og behandler mange lovforslag og beslutningsforslag og forespørgsler – har jeg kun oplevet én gang, at man har skubbet et lovforslag ud og delt det op. Men lad os kigge på det i udvalgsbehandlingen. Som det ligger, synes jeg at det er rigtig, rigtig fornuftigt.

Så må jeg sige, at jeg også synes, at det er en forkert præmis, fru Line Barfod lægger for dagen i det spørgsmål, der bliver stillet mig, når hun spørger, hvorfor jeg ønsker at fratage barnet kontakten med forældrene. Det er jo lige nøjagtig her, hurdlen er. Det her er altså børn, som aldrig nogen sinde får en kontakt med deres forældre eller aldrig nogen sinde har haft en kontakt med deres forældre. Det er jo de børn, jeg gerne vil sikre en tryk og sikker opvækst i en familie.

Kl. 16:20

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Anne Baastrup for en kort bemærkning.

Kl. 16:20

Anne Baastrup (SF):

Nu har fru Vivi Kier jo en lang karriere i det sociale arbejde i Odense Kommune og har formentlig også været involveret i den sag, der gjorde, at rådmænd og direktør kom til Folketingets Socialudvalg angående det fuldstændig rask barn, som havde to dybt psykisk udviklingshæmmede personer som forældre.

I den forbindelse vil jeg høre, om fru Vivi Kier har tænkt over, at det måske var en god idé med åbne adoptioner forstået på den måde, at det her lille barn måske kunne have en interesse i at have kontakt med bedsteforældre eller kusiner og fætre, eller hvem der i øvrigt måtte være i familien, for i hvert fald at vide, hvor det har sine rødder og have den der løbende kontakt. Er fru Vivi Kier enig med mig i det?

Kl. 16:20

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 16:20

Vivi Kier (KF):

Nu har jeg aldrig siddet i tvangsfjernelsesudvalget i Odense Kommune, for jeg har valgt at sid-

de og arbejde med børn- og ungeområdet bredt, men jeg kender godt historien og ved, at der har været nogle på Christiansborg, fordi de netop syntes, at det var rigtig, rigtig vigtigt, at man havde den mulighed, at man kunne bortadoptere børn, som aldrig nogen sinde ville kunne få en kontakt med de biologiske forældre. Derfor synes jeg, at lovforslaget er rigtig, rigtig godt.

Når det så gælder lidt større børn, som man også vil bortadoptere, er jeg da åben over for, at det kunne blive en form for åben adoption. Den kan jo ses i mange sammenhænge. Det kunne også være sådan, at man skriver en tilbagemelding efter 1 år om, hvordan det er gået i det her år, og hvordan barnet har det.

For mig som konservativ er udgangspunktet, at det er barnet og barnets tarv, vi kigger på, altså at vi sikrer barnet en tryk og sikker opvækst, som gør det i stand til som voksen at gå ud og deltage i samfundslivet på lige fod med – gudskelov – langt de fleste af os.

Kl. 16:21

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Anne Baastrup.

Kl. 16:21

Anne Baastrup (SF):

Nu var mit konkrete eksempel rent faktisk om et lille barn på under 1 år, så vi må tage en snak om de åbne adoptioner under udvalgsarbejdet.

Et andet problem, som jeg synes skriger lidt til himlen, er det, man ser i lovforslagets bemærkninger: at man grundlæggende forventer, at det er plejefamilier, der står parate til at blive de kommende adoptanter. Fru Vivi Kier ved jo, at der inden for de senere år er sket en høj grad af professionalisering på plejefamilieområdet, og tror fru Vivi Kier rent faktisk, at plejefamilierne vil være en eventuel målgruppe for adoption af de her børn? Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: Hvad med søskende? Altså, hvis situationen er den, at der er tale om søskende, må den familie, der adopterer, så have kontakt med de søskende? For søskendebegrebet er slet ikke nævnt i bemærkningerne.

Kl. 16:22

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 16:23

Vivi Kier (KF):

I forhold til plejefamilier og de mange plejefamilier, som vi i dag godt ved er professionelle, forstået på den måde at de sådan set lever af det hverv, de har påtaget sig som plejefamilie, ved vi jo også, at rigtig, rigtig mange af dem gerne

vil adoptere et barn og står på venteliste, så det kunne måske være den gruppe mennesker, vi gik ind og tog en snak med om, hvorvidt de havde lyst til at komme med ind over det her. For mig gælder det, vil jeg igen sige, at vi skal holde fokus på det enkelte barn og det enkelte barns tarv, og hvis der f.eks. er søskende i spil, jamen så skal vi fokusere på, at der kan være flere børn, der skal fjernes.

Som det er i dag, ser vi jo desværre indimellem, at man er nødt til at anbringe nogle af de tvangsfjernede børn i forskellige hjem, mens andre kan anbringes sammen. For mig er det enkelte barns vilkår, det enkelte barns tarv, vi skal tage udgangspunkt i, og er der flere børn, som skal tvangsadopteres på en gang, jamen så ville det jo være dejligt, hvis der var en familie, der var i stand til at tage f.eks. to børn.

Kl. 16:24

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det den radikale ordfører, fru Lone Dybkjær. Jeg skal bede om, at der ikke bliver talt i mobiltelefon her i salen. Og så er det fru Lone Dybkjær.

Kl. 16:24

(Ordfører)

Lone Dybkjær (RV):

Jeg har allerede under spørgerunden givet til kende, at vi synes, det ville være en god idé at opdele lovforslaget i to. Der er jo forskellige ikrafttrædelsesdatoer, så også af den grund kunne man da godt gøre det. Men det er simpelt hen også for at få diskussionen mere ren; det er to vidt forskellige ting, det her drejer sig om.

De her to forslag har kun ét tilfælde, og det er hensynet til barnet. Det er selvfølgelig også en meget vigtig overskrift, og det gælder for os, hvad enten det drejer sig om den ene eller anden del af forslaget: Barnets tarv skal sættes i centrum. Det er også derfor, vi mener, at det er helt rigtigt, at man får en tidligere stedbarnsadoption, sådan som man foreslår; det er, hvad jeg vil kalde for den lette del af forslaget.

Det Radikale Venstre ville gerne gå videre. Vi synes ikke kun, at det skal være på den måde, som der står her, men også ved at kunstig befrugtning med anonym donorsæd faktisk godt kan ske på en eller anden statsautoriseret klinik, der er privat. Vi synes godt, at dette kunne komme på tale, også selv om der var tale om kendte donorer, som gerne ville bortadoptere deres børn, f.eks. af hensyn til barnet og af hensyn til stabiliteten. Men det er altså ikke det, regeringen

ønsker, så vi må så bare tage det lille skridt, det her indebærer.

Så kommer jeg til den vanskelige del af det, nemlig spørgsmålet om tvangsadoption. Det er et meget stort skridt at tage, hvis man begynder at tvangsadoptere børn. Jeg siger ikke, at det af hensyn til barnet ikke skal kunne lade sig gøre; det er bare et meget stort skridt at tage.

Jeg kan personligt godt huske, dengang jeg selv blev skilt, og hvor der ikke var mulighed for fælles forældremyndighed, at jeg og min mand – børnenes forældre, barnets far – blev enige om, at vi hver skulle have et af børnene. Jeg følte, jeg fik skåret en arm af, da jeg ligesom skulle afskrive mig det ene barn. I praksis gjorde jeg det selvfølgelig slet ikke, for vi holdt børnene sammen og alt muligt andet, men alligevel var det fuldstændig fantastisk voldsomt for mig, at jeg skulle afgive forældremyndigheden til det ene af børnene. Og jeg ønsker ikke, at nogle skulle komme i den situation, og derfor har jeg hele tiden været en varm fortaler for fælles forældremyndighed, hvis det overhovedet kan lade sig gøre, for det er så dramatisk at skulle afskrive et barn, som man elsker.

Igen, i praksis blev det overhovedet ikke et problem i vores tilfælde, men jeg kan bare huske, at det var slemt at skulle skrive under på det papir, og jeg kan hilse og sige, at det var lige så slemt for deres far. Vi var fuldstændig enige om det og fik derefter også, så hurtigt det kunne lade sig gøre, fælles forældremyndighed. Så derfor forstår jeg godt, at man ikke *bare* skal kunne tvangs bortadoptere, man skal ikke bare kunne blive tvunget til at bortadoptere.

Når det så er sagt, er der selvfølgelig enkelte tilfælde, hvor det klart er bedre for barnet – jeg skal ikke gå ind i detaljer om, hvordan det er – nemlig hvor man er helt sikker på, at barnet får en tryggere opvækst, end det ellers ville have fået. Jeg vil så bare sige, at hvis det er børn, der har, om man så må sige, belastede forældre – og det er jo det, der er tale om – så kan det jo altså også godt være nødvendigt med hjælp til adoptivforældrene, hvis ikke det lige præcis er professionelle plejefamilier; men det har man ikke være så meget inde på i forslaget. Jeg kan ikke forestille mig, at de kan komme på tale i de her situationer, der er jo gennemgående tale om andre forhold. Ikke noget ondt ord om plejefamilierne, men jeg siger bare, at man dog må regne med, at der også burde være andre forældre, der kunne komme på banen.

Det, der er afgørende for os, er faktisk, at der bliver tale om en åben adoption. Det er meget vigtigt for barnet at kunne kende sine rødder, tror jeg. Vi diskuterer det jo også mere og mere i forbindelse med kunstig befrugtning, hvor man er klar over, at der er masser af børn, der, når de vokser op, ønsker at finde deres identitet. Jeg er selv blevet mere opmærksom på det med den diskussion, der har været, og nøjagtig det samme vil efter min opfattelse gælde her, altså at adoption skal kunne indebære, at der er en kontakt til de biologiske forældre eller slægtinge.

Man kunne jo sådan set sagtens forestille sig, at der var nogle bedsteforældre, som ikke kan adoptere børnene eller tage varig hånd om børnene – fordi de er for gamle eller på anden vis ikke er i stand til det – og som samtidig kunne have ønske om at bevare en kontakt til det her barn, selv om de erkender, at deres eget barn ikke er i stand til at tage hånd om det. Det ville jo være helt urimeligt, hvis man bortskærer den mulighed, som jo også er en mulighed for barnet for at få en identitetsfølelse.

Så vi vil gerne gå positivt ind i forslaget under den forudsætning, at der bliver tale om åbne adoptioner, sådan at man, så vidt det overhovedet er muligt, sikrer en kontakt til det biologiske ophav, hvad enten det er forældre eller bedsteforældre eller søskende, så barnet også har det med i sin opvækst.

Kl. 16:29

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Herefter er det Enhedslistens ordfører, fru Line Barfod.

Kl. 16:29

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Den del af forslaget, der handler om stedbarns-adoption, støtter vi helt klart fra Enhedslistens side, det har vi arbejdet for i flere år. Men som vi har sagt flere gange under debatten, mener vi, at man skal dele forslaget op, så den del ikke kommer til at køre særskilt; det er noget, der er grundigt gennemdiskuteret, og som vi ikke behøver bruge så meget mere tid på. Vi mener, at det er helt urimeligt at blande den del sammen med det andet meget store, væsentlige problem.

Med hensyn til de udsatte børn vil jeg først sige, at jeg synes, at det er højst besynderligt, at regeringen vælger at køre forslaget igennem på den her måde. Jeg håber meget, at man vil stoppe op under udvalgsarbejdet og tage sig ordentlig tid til en ordentlig og grundig udvalgsbehandling.

Jeg forstår ikke helt forskellen på det. Da vi diskuterede alle de almindelige børn i forbindelse med forældreansvarsloven, og hvad der var bedst for børnene, så havde vi et langt forhandlingsforløb, hvor man gjorde meget for, at man havde alle Folketingets partier med. Vi fik virkelig drøftet de forskellige muligheder og overvejelser og faglige begrundelser osv. Men når det drejer sig om de mest udsatte børn, dem, der har færrest til at tale for sig, ja, så mener man altså, at det bare skal køres igennem, og man fremsætter oven i købet et lovforslag, inden man har fået afklaret, hvad det er for nogle kriterier, der skal lægges til grund for, hvilke børn det er, der kan blive tale om at tvangsadoptere.

Det synes jeg virkelig er udtryk for dårlig lovkvalitet, og jeg mener absolut ikke, at det klæder regeringen. Jeg håber meget, at Venstre og De Konservative stopper op nu og siger: Lad os sætte os ned og få en ordentlig politisk drøftelse af det her, lad os få det ordentligt gennemarbejdet, lad os lytte ordentligt til de eksperter, der er på området.

Der er bl.a. det, der har været rejst undervejs om sparehensyn, det er noget, som jo også har været gældende i andre lande, der har indført den her mulighed; man har i høj grad gjort det for at spare penge. Det bliver bedyret, at det absolut ikke er begrundelsen her, men hvordan sikrer vi, at det ikke kommer til indgå i de konkrete sager?

Der er også, når man ser på vores egen historie, fortillælde, som vi ikke har lyst til at snakke så meget om, men hvor man også har villet ind og bestemme, hvornår man syntes, at det var godt for et barn, og hvornår man ikke syntes, at det var godt for et barn. Noget af det mest grelle er det med de mange børn, vi hentede fra Grønland til Danmark, fordi vi tænkte, at det var bedre for børnene at være børn i Danmark end i Grønland. Det er absolut ikke en pæn del af vores historie. Jeg synes, at vi skulle prøve at se på, hvad det var, man diskuterede tidligere, og hvad det var for nogle vurderinger, man tidligere lagde ind, når man afgjorde, hvad man synes var et ordentligt liv for børnene. Og vi skulle prøve at se på, hvordan det så er gået for de børn.

At vi kan sidde og bestemme, hvad der er et godt børneliv, er altså ikke det samme, som at det altså også bliver det i praksis – det kan vi ikke tro. Derfor mener jeg, at det er ret afgørende at se langt mere på vidensgrundlaget for, hvad det egentlig er, der er godt for børnene.

En række af de børn, som man går ud fra det her skal handle om, er børn, der er meget behandlingskrævende. Er det nødvendigvis det bedste at få dem ud i en almindelig adoptionsfamilie, som måske ikke har forventet, at det er et meget behandlingskrævende barn, de skal have, eller er der andre muligheder, som ville være bedre?

Der er også, som flere af høringssvarene peger på, vigtigheden af, at vi skelner mellem, om barnet skal anbringes uden for hjemmet på grund af handicap eller på grund af, at der er tale om fare for misrøgt eller andet. Der er hele spørgsmålet om åbne adoptioner, hvor ganske meget forskning peger på, at det er utrolig vigtigt for et barn at have en god kontakt til sin biologiske familie, ikke nødvendigvis til forældrene, men til andre i familien, som andre ordførere også har været inde på – det kan være søskende, bedsteførelde og andre, som barnet kan have et nært forhold til. Og jeg kan ikke forstå, hvorfor det skal begrænses til kun at gælde, hvis barnet har haft et nært samvær med dem inden tvangsadoptionen. Hvorfor mener man ikke, at det også kan være vigtigt for børn i det hele taget at have kontakt?

Der er, jeg ved ikke hvor mange seere til de her programmer, der er i fjernsynet, hvor folk er ude og opsøge deres biologiske rødder. Vi hører meget om adoptivbørn, som virkelig har behov for at finde ud af, hvem deres biologiske slægt er. Hvorfor er det så, at man her siger, at det overhovedet ikke har nogen betydning, og at man ikke normalt skal have den mulighed, man skal kun kunne have kontakt med sin biologiske familie i helt særlige tilfælde?

Så er der hele den vurdering, der ligger i, at det altså er de velstillede, der skal ind og tage de fattiges børn fra de fattige. Hvad er det for yderligere skel, vi sætter i befolkningen, hvad er det for en yderligere udstødning, vi laver af nogle i forvejen udsatte grupper, i stedet for at vi går ind og tager debatten om, hvad vi bedst kan gøre for at sikre de børn? Hvordan tager vi bedst hånd om dem? Hvordan sikrer vi bedst muligt, at både børnene og deres familier bliver en væsentlig del af samfundet, i stedet for at støde dem længere væk?

Det synes jeg er noget af det, som kunne være godt at få diskuteret – og få diskuteret på et langt mere fagligt grundlag – i stedet for at man bare skynder sig at få det her lovforslag behandlet.

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til Enhedslistens ordfører. Så er det justitsministeren.

Kl. 16:34

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg synes, at det har været en spændende og en interessant debat. Først og fremmest synes jeg jo, at det er glædeligt, at der er relativt stor opbakning til at skabe det nødvendige lovgrundlag for at sikre, at udsatte børn får en familie, når deres egne forældre er ude af stand til at tage sig af dem og give dem en stabil familierelation. Jeg konstaterer et stort, flot flertal for det.

Jeg er også glad for opbakningen til, at børn af registrerede partnere skal kunne adopteres allerede fra fødslen. Det her handler jo overordnet set om at give børnene en højere grad af kontinuitet og stabilitet i deres opvækst og derigennem understøtte børnenes udvikling på den bedst tænkelige måde.

Der har jo været flere forskellige problemstillinger oppe. Det, der har været mest debat om, har været adoption uden samtykke. Der har også i forbindelse med høringen været udtrykt bekymring, i hvert fald fra norges side, for de konsekvenser, lovforslaget vil kunne få for det forebyggende arbejde på det sociale område.

Det er derfor for det første vigtigt ligesom at slå fast, at der ikke er tale om i det her forslag, at vi skal til at bortadoptere et meget, meget stort antal børn årligt uden samtykke fra forældrene – jeg vil ikke sætte noget tal på, for det handler om hvert enkelt barn, der handler om hver enkelt situation, men jeg kan roligt sige heroppefra, at intentionen ikke er, at det drejer sig om et meget, meget stort antal, men om, at det rigtige antal vil blive ramt af dette lovforslag.

For det andet skal den primære indsats over for udsatte børn som hidtil iværksættes efter den sociale lovgivning. Men når det så viser sig, at forældrene er varigt ude af stand til at tage sig af barnet, ude af stand til at give det en stabil familierelation, vil adoption uden samtykke være en rigtig mulighed for barnet. En klar forudsætning herfor vil dog naturligvis være, at man i det enkelte tilfælde vurderer, at en bortadoption vil være den rigtige løsning for barnet.

Der vil være børn, for hvem adoption ikke vil være den rigtige løsning. Det kan jo f.eks. være i tilfælde, hvor børnene har brug for mere professionel hjælp og bistand, end en adoptantfamilie vil kunne give, eller fordi det er usikkert, om

forældrene på et senere tidspunkt i barnets liv vil kunne tage sig af barnet. Og hvis man vurderer det, må man selvfølgelig tage hensyn til det. I sådanne tilfælde skal vi ikke gennemføre adaptioner uden samtykke.

De undersøgelser, jeg har set, og som er baseret på international forskning, viser, at adopterede børn er sikret en større stabilitet og en bedre udvikling end anbragte børn, uanset om de anbragte børn er hos de samme plejefamilier under hele opvæksten. Denne forskning underbygger efter regeringens opfattelse, at den øgede adgang til adoption uden samtykke ud fra barnets perspektiv er nødvendig i særlige tilfælde.

I forbindelse med høringen har der også været yttret ønske fra forskellig side om en klarere afgrænsning af den gruppe af forældre, der risikerer at få deres børn bortadopteret uden samtykke. Det første, man kan sige, er jo, at det ikke er muligt at opdele forældre sådan i grupper, nogle, som er forholdsvis fredede, og nogle, som er i risiko for at få deres barn bortadopteret. Det tror jeg forhåbentlig alle kan være enige i.

Det næste, jeg vil sige, er, at det centrale er, om forældrene varigt vil være ude af stand til at varetage omsorgen for barnet. Det er i praksis i forhold til sådanne forældre, at bortadoption uden samtykke kommer på tale.

Når det så gælder spørgsmålet om, hvornår forældreoven er væk, kan jeg oplyse, at det selvfølgelig er blevet overvejet meget grundigt i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget. Lovforslaget indeholder også en nærmere omtale af spørgsmålet. Som nævnt i lovforslaget, vil forældrenes situation naturligvis altid skulle vurderes individuelt, og det er ikke muligt udtømmende at opregne, hvornår forældreoven er af en sådan karakter, at adoption uden samtykke kan komme på tale. Men jeg vil godt gentage, at det skal vurderes i hvert enkelt tilfælde, og der skal være en konkret individuel vurdering af, om betingelserne er opfyldt.

Med de ord vil jeg takke for den positive behandling, forslaget har fået. Jeg kan konstatere, at der er flertal for alle elementer i vores lovforslag, og vil selvfølgelig glæde mig til under udvalgsbehandlingen at behandle og besvare de spørgsmål og kommentarer, der måtte komme i forbindelse med lovforslaget.

Kl. 16:39

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er en række bemærkninger. Fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Kl. 16:39

Line Barfod (EL):

Først vil jeg gerne høre, om ministeren er indstillet på at opdele lovforslaget, noget, som jo har været debatteret en del her i dag.

Så vil jeg gerne høre om kriterierne, som der har været spurgt til, og som der også har været spurgt til i hørings svarene. Er det rigtigt forstået, at ministeren ikke vil komme med en præcisering? Eller vil ministeren faktisk love, at vi meget hurtigt får en præcisering af kriterierne, så vi får en nærmere idé om, hvordan det er, man forestiller sig, at det her lovforslag skal anvendes i praksis?

Kl. 16:39

Anden næstformand (Søren Espersen):
Justitsministeren.

Kl. 16:39

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg ser ikke noget formål for regeringen i at opdele forslaget yderligere. Det er et forslag, som har baggrund i én lov, og i stedet for at komme rendende med alle mulige lovforslag synes vi, at det er rimeligt af hensyn til Folketingets behandling og af hensyn til overskueligheden, at det fortsat er i én lov. Men det er vi selvfølgelig villige til at drøfte under udvalgsbehandlingen, ligesom vi er villige til at drøfte alle andre spørgsmål under udvalgsbehandlingen.

Kl. 16:40

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Line Barfod.

Kl. 16:40

Line Barfod (EL):

Hvad er indstillingen fra ministerens side med hensyn til kriterierne for, hvad der skal til, for at man tvangsbortadopterer et barn? Er indstillingen, at vi må vente og se, til ministeren har fået lovforslaget vedtaget med et eller andet flertal – se det i praksis? Eller vil ministeren love, at vi meget hurtigt får noget nærmere fra ministeren om, hvordan det her skal anvendes i praksis, om, hvad man forestiller sig der skal til, før det, der står i lovforslagsteksten, er opfyldt, og før man mener, at man kan tvangsbortadoptere et barn?

Kl. 16:41

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:41

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg synes jo, at man i sådanne situationer, hvor vi har fremsat det her lovforslag af hensyn til barnet og barnets tarv, skal passe på, at man ikke

bliver for rigoristisk i sin opmåling af det, eksplicit i forbindelse med sådanne definitioner, for der vil være tale om en individuel bedømmelse hver eneste gang. Og derfor vil det altså ikke være udtømmende at forklare, hvornår forældreevnen er af en sådan karakter, at man bliver nødt til at tvangsbortadoptere.

I lovforslaget er der nævnt en række eksempler på forhold, som kan give anledning til overvejelser om adoption uden samtykke. Og der er ikke tale om sådan en egentlig oplistning af, hvilke grupper af forældre der skal have deres børn bortadopteret, men der er tale om en angivelse af forhold, som kan betyde, at forældreevnen hos de pågældende er væk. Det synes jeg anskueliggør meget præcist, hvad vi vil med lovforslaget. Og så vil der selvfølgelig blive arbejdet videre med det i den kommende periode.

Kl. 16:41

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Anne Baastrup for en kort bemærkning.

Kl. 16:42

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt høre, om ministeren er indforstået med, at vi i den skriftlige betænkning fra udvalget præciserer bemærkningerne eller ændrer på bemærkningerne i selve lovforslaget, i det omfang de bemærkninger ifølge et flertal i Retsudvalget er i uoverensstemmelse med gældende praksis.

Jeg vil også godt spørge, om ministeren er enig med mig i, at det slet, slet ikke kan komme på tale eventuelt bare at overveje tvangsadoption, medmindre der helt klart er grundlag for en tvangsfjernelse, og at der som en helt naturlig ting i den sag skal foreligge en § 50-undersøgelse efter servicelovens bestemmelser.

Kl. 16:42

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 16:42

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

I relation til den første del af spørgerens spørgsmål må vi jo se, hvad der kommer af input fra Retsudvalget i forbindelse med den dialog, der selvfølgelig vil komme som følge af regeringens lovforslag, men jeg mener, vi har været eksplicite. Jeg mener, at vi har været præcise i vores definitioner, og jeg mener, at udgangspunktet som sagt er barnets tarv.

Så derfor vil det ikke være vores formål sådan at lægge restriktioner ind for det arbejde. Vores formål vil være at være mere præcise i det videre forløb, og det kan godt være, at det først bli-

ver, når man skal udmønte det ude lokalt, men det vil være sådan, at vores udgangspunkt hele tiden er barnets tarv og ikke at indsnævre muligheden for at varetage barnets tarv.

Kl. 16:43

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Anne Baastrup.

Kl. 16:43

Anne Baastrup (SF):

Nu skal man altid være venlig og positiv. Jeg går ud fra, at ministeren er enig med mig i, at der skal foreligge en § 50-undersøgelse, og at tvangsfjernelseskravene som en helt naturlig ting skal være opfyldt.

Jeg vil så vende mig til et andet punkt, som har været diskuteret en del. Det er spørgsmålet om kontakten med eventuelle bedsteforældre eller søskende. Jeg startede med at fortælle om det her eksempel, som jo fik hele Socialudvalget op af stolene, nemlig om det her dybt psykisk udviklingshæmmede forældrepar, som ikke anede, at de havde fået barn. Ville ministeren i den situation synes, at det var en okay idé eventuelt at overveje, at bedsteforældrene skulle have mulighed for at få kontakt med barnet eller omvendt, at barnet skulle have mulighed for at få kontakt med de biologiske bedsteforældre, selv om barnet blev adopteret?

Kl. 16:44

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 16:44

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Det synes jeg man skal tænke sig meget om med. Det er jo også derfor, at vi i lovforslaget har været meget præcise i vores angivelse af, at det kun skal være i meget, meget få tilfælde, at man har en sådan relation. Det skriver vi ret klart i lovforslaget. Det er kun i helt særlige tilfælde, at man kan have et sådant samvær eller anden kontakt mellem det bortadopterede barn og den oprindelige slægt. Og hvorfor det? For efter regeringens opfattelse stemmer den holdning bedst overens med den omstændighed, at en adoption jo i almindelighed for barnets skyld – og igen: Vi gør det for barnets skyld – jo indebærer et fuldt familieskift, og at væsentlige forhold taler for, at barnet får mest mulig ro, mest mulig stabilitet. Det betyder, at man ikke skal have den relation, den kontakt til den biologiske slægt.

Afgørende i de her sager vil selvfølgelig altid for myndighederne være, hvad der er bedst for barnet, uanset om afgørelsen går ud på at fast-

sætte samvær eller det modsatte. Altid. Ikke, hvad der er bedst for de biologiske bedsteforældre, men hvad der er bedst for barnet.

Kl. 16:45

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Lise von Seelen for en kort bemærkning.

Kl. 16:45

Lise von Seelen (S):

Ministeren anerkender, at det er meget afgørende, at der er en forbindelse mellem det, der foregår i serviceloven med forebyggelse, og det, vi taler om i lovforslaget, som vi behandler her i dag. Hvilke initiativer vil ministeren tage, for at vi sikrer, at der i de kriterier faktisk er en sammenhæng? Vi sidder jo med ministerkollegaen velfærdsministeren og snakker barnets reform og kontinuitet i barnets liv, og hvilke initiativer vil ministeren tage for at binde det her sammen, så der faktisk kommer til at være en sammenhæng mellem det, der foregår i serviceloven, og det, der foregår i den her lov?

Kl. 16:46

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 16:46

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Det er jo en naturlig opgave ude i kommunerne, ude på socialkontorerne, ude i de områder, som arbejder med det her, at binde det sammen, for selvfølgelig er det her jo ikke en enkeltstående lov, den hænger som en selvfølgelig sammen med og er fuldstændig flettet ind i serviceloven. Så der vil være den tættest mulige dialog og det tættest mulige samarbejde mellem Velfærdsministeriet og Justitsministeriet, men det vil jo implementeres ude lokalt, hvor man skal træffe de her afgørelser.

Kl. 16:46

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Lise von Seelen.

Kl. 16:47

Lise von Seelen (S):

Men det, at der bliver stillet krav om det, vil jo også betyde noget for, hvordan det skal implementeres.

Så vil jeg flytte mit fokus og sige i forhold til det, vi talte om tidligere omkring de åbne adoptioner, at det forbavser mig meget, at ministeren er så afvisende over for det faktum, at langt de fleste mennesker på et tidspunkt i deres tilværelse har brug for at kende deres biologiske rødder, og det er altså, uanset at man måske er blevet adopteret som et meget ungt barn. Jeg ville finde, at det ville være nyttigt, at man faktisk styr-

kede den del af lovforslaget og sagde, at det vil være til gavn for barnet, at det får trygge opvækstvilkår, og at der er fuld åbenhed om og mulighed for at føle sig knyttet til sin biologiske arv. Og det kan sagtens lade sig gøre.

Vil ministeren afvise, at det kan være i barnets tarv, at man faktisk netop gør sig umage for at lave langt flere åbne adoptioner, end der er lagt op til i lovforslaget?

Kl. 16:48

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:48

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Der kan jo være nogle eksempler på, at det kan være i barnets tarv, og derfor er lovforslaget udformet på den måde, at der kun er ét sigte og én prioritet, der er afgørende, og det er barnets tarv. Men fra regeringens side er udgangspunktet for forslaget jo at sikre, at hvis man laver en tvangsadoption, er det altså et familieskifte; så får man en ny familie, en ny stabilitet, en ny omsorg og – det jo derfor, man tvangsadopterer – forhåbentlig en bedre fremtid. Og der er det vigtigt, at der kommer et fuldt familieskifte. Det kan godt være, at der er nogle situationer, hvor man kan bevare en form for relation, men her lovgiver vi jo ikke på vegne af bedsteforældre, men på vegne af barnet.

Vi har kun ét formål med det her lovforslag, og det er at sikre barnets tarv og de bedst mulige fremtidsmuligheder for det barn, ikke at sikre nogle bedsteforældre eller nogle forældre, som ikke har kunnet varetage deres barns tarv.

Kl. 16:49

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Lone Dybkjær for en kort bemærkning.

Kl. 16:49

Lone Dybkjær (RV):

Jeg må konstatere, at der ikke kom noget svar på fru Baastrups spørgsmål om tvangsfjernelse og § 50-undersøgelse, og jeg ved ikke, hvorfor ministeren ikke vil svare på det. Det vil han muligvis ikke, fordi ministeren ikke ved, hvad det handler om. Men det er sådan set lidt uheldigt, fordi det fører videre til den næste diskussion.

Det er en fantastisk konfliktorienteret tilgang, ministeren har til spørgsmålet om åbne adoptioner, det er nøjagtig den konfliktorienterede tilgang, der oprindeligt var, til fælles forældremyndighed. Oprindeligt mente Justitsministeriet, at det med fælles forældremyndighed – og nu snakker jeg slet ikke om samvær, om at dele og

alt muligt andet, men bare om fælles forældremyndighed – var rigtig skidt for barnet, fordi barnet havde brug for rene linjer, og det er nøjagtig den samme argumentation, som ministeren fremfører her. Barnet har ikke brug for rene linjer, barnet alene. Barnet har brug for kærlighed, og barnet har faktisk også brug for – jeg sagde under min tale, at her havde jeg selv flyttet mig meget – i de allerfleste tilfælde også at kende sin identitet, altså slægtskabet.

Hvorfor i alverden kommer ministeren med konfliktløsninger hele tiden? Det er helt vildt, og det passer ikke til livet.

Kl. 16:50

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:50

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg vil med al respekt for fru Lone Dybkjærs store indsats på det her område sige, at jeg sådan set er enig i, at når vi taler om normalt fungerende familier, er situationen med hensyn til fælles forældremyndighed bare fuldstændig anderledes med den lov, som vi har nu, og som jo er blevet til bl.a. ved hjælp af fru Lone Dybkjærs indsats. Jeg er enig i det udgangspunkt, fru Lone Dybkjær har, med hensyn til tvangsadopterede børn, for der taler vi altså om familier, som er fuldstændig splittede, så forældrene ikke har mulighed for at varetage deres børns tarv, men der er relativt få tilfælde.

Men det her er slet ikke for at skabe konflikter fra min side. Jeg har kun det som formål at tænke på, hvad der er bedst for børnene, og vi taler altså om nogle forældre, som er fuldstændig ude af stand til at varetage deres børns tarv, og det går endda så vidt, at man heller ikke engang vil kunne tro på, at de kan gøre det i fremtiden. Og det er jo altså en ret kategorisk beslutning, der skal træffes. Når man så har truffet den beslutning, kan man kun tænke på børnene og spørge: Hvad er så bedst for dem? Svaret er, at det er et samlet familieliv og en ny familie, som de kan forholde sig til.

Så kan det godt være, at man i nogle tilfælde vil stå i den situation, at man skal bevare relationen til den biologiske slægt, men jeg vil slet ikke tage stilling til det, for det må man vurdere i hvert enkelt tilfælde.

Kl. 16:51

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Lone Dybkjær.

Kl. 16:51

Lone Dybkjær (RV):

Nu sagde jeg det ikke for at drage spørgsmålet om fælles forældremyndighed ind i diskussionen. Jeg sagde bare, at det var den konfliktorienterede måde, man oprindeligt diskuterede fælles forældremyndighed på. Det har heldigvis ændret sig, og man mener, at der måske også er mulighed for nogle løsninger på det her område, som ikke bare fører til konflikter, for det er til skade for barnet.

Så bliver der sagt: Barnet har brug for en ny familie – punktum. Det betyder altså, at man skal afskære enhver relation til den gamle familie. Vi ved godt, at forældrene ikke har været i stand til det, men det er jo ikke ensbetydende med, at der ikke kunne være behov for f.eks. kontakt til søskende, til bedsteforældre eller andre. Jeg siger det kun, fordi det er en dårlig tilgang.

Det, der skal være meningen, også med hensyn til dem, der adopterer, er, at de skal være positive over for barnet og også det barns historie. Derfor sagde jeg også under min tale, at der i allerhøjeste grad kan være brug for vejledning, rådgivning og hjælp, for det er ikke så enkelt at adoptere et tvangsfjernet barn. Der er masser af problemer, der kan følge med det, netop fordi forældrene af den ene eller den anden grund ikke har været i stand til at varetage barnets interesser.

Så er det bare, jeg beder ministeren om at forstå, at det ikke er, fordi vi i og for sig har noget imod tvangsadoptioner. Vi har grundlæggende ikke sagt nej til tvangsadoptioner, vi har bare sagt, at det ikke kan nytte noget, at det sker med en konfliktorienteret tilgang, så man afskærer enhver relation til den gamle familie. Det kan godt være, man skal det, men det kan præcis lige så godt være, man ikke skal det.

Kl. 16:53

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:53

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Men det er også konklusionerne i lovforslaget. Man vurderer det ud fra hvert enkelt tilfælde. Det kan nemlig godt være, at det ville være en god idé for barnet at have en relation til sin biologiske slægt, men udgangspunktet er, at barnet får en ny familie. Hvis en 6 måneder gammel baby bliver bortadopteret til en ny familie, så viser al empiri jo, at det handler om den nye familie, man har fået, og at der er brug for ro og sta-

bilitet, og ikke, at alle mulige andre kommer ind og blander sig i det nye liv i den nye familie.

Der synes jeg at vi kun må have ét ønske, som for mig ikke engang er politisk, vil jeg sige til fru Lone Dybkjær, og det er at sige: Hvad er bedst for barnet? Og det må man jo så vurdere i hvert enkelt konkret tilfælde, og udgangspunktet er, at barnet står i en ny familiesituation, når det er bortadopteret.

Kl. 16:54

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. René Christensen for en kort bemærkning.

Kl. 16:54

René Christensen (DF):

Når man kigger i lovforslaget, vil man se, at der står, at der i helt særlige tilfælde efter adoption kan fastsættes samvær eller anden form for kontakt mellem barnet og dets biologiske slægtninge, navnlig forældre, hvis det er bedst for barnet. Det er det, som gør, at jeg i min ordførertale sagde, at netop det er et meget, meget vigtigt element for os, for vi ved jo, at børn, som er anbragt uden for hjemmet og også adopterede børn på et tidspunkt får denne tanke: Hvor kommer jeg fra, hvem er mine biologiske forældre?

Hvis man vurderer, at det måske er bedst for barnet, og der er nogle bedsteforældre eller andre slægtninge, som er egnede til at varetage den kontakt, vil jeg bare have ministeren til at understrege, at det faktisk ligger i lovforslaget, at den mulighed er til stede.

Kl. 16:55

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:55

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Det er nemlig helt korrekt, og det er derfor, det er skrevet i lovforslaget på den måde. Det vil være ud fra en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde. I nogle tilfælde kan det godt være en god idé, i de fleste tilfælde er det måske ikke en god idé, men det må man vurdere i det konkrete tilfælde.

Kl. 16:55

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. René Christensen.

Kl. 16:55

René Christensen (DF):

Jeg har et spørgsmål, som går en helt anden vej, og det er med hensyn til hvordan vi skal viderebehandle lovforslaget her i udvalgsarbejdet. Det er min opfattelse, at man tit og ofte kommer med vejledningerne på et senere tidspunkt end

ved tredjebehandlingen, og jeg vil spørge ministeren, om han vil arbejde aktivt for, at vejledningerne kan være klar inden tredje behandling. Det har jo været udtrykt af mange af ordførerne, at det netop er vejledningerne, der bliver rigtig interessante i forbindelse med lovforslaget, så hvis det var muligt, tror jeg, at mange ville være glade for det.

Kl. 16:56

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:56

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Det er et relevant spørgsmål. Under udvalgsbehandlingen vil vi prøve at være så præcise som overhovedet muligt med hensyn til de spørgsmål, der er, og også i den videre proces, også med vejledningen. Om vi kan nå det eller ej, må vi lige prøve at se på, men vi vil være så præcise som overhovedet muligt.

Kl. 16:56

Anden næstformand (Søren Espersen):
Tak til justitsministeren.

Da der ikke er flere, som har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget, og såfremt ingen gør indsigelse herimod, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

**12) 1. behandling af lovforslag nr. L 145:
Forslag til lov om ændring af lov om jernbane.
(Supplerende regler som følge af passagerrettighedsforordningen m.v.).**
Af transportministeren (Lars Barfoed).
(Fremsættelse 25.02.2009).

Kl. 16:56

Forhandling

Anden næstformand (Søren Espersen):

Dette punkt på dagsordenen bliver også det sidste punkt, al den stund de to førstebehandlinger af lovforslag nr. L 148 og L 149 udgår.

Forhandlingen er åbnet. Hr. Flemming Damgaard Larsen, Venstres ordfører.

Kl. 16:57

(Ordfører)

Flemming Damgaard Larsen (V):

Venstre støtter lovforslaget. Lovforslaget har til formål at supplere passagerrettighedsforordningen om jernbanepassagerernes rettigheder og forpligtelser med enkelte bestemmelser.

Det er på alle måder vigtigt, at der ved jernbanedrift fokuseres meget på passagerernes forhold. Passagererne skal være i centrum i alle henseender. Derfor er det også vigtigt, at der omkring forhold, der ikke umiddelbart er nære eller synlige for passagererne, er fokus på, hvad der tjener passagererne. Det gælder f.eks. lokomotivføreruddannelsen og trafikstyring, men også information til passagerer, forhold for handicappede og bevægelseshæmmede, klageadgang til helt uvildigt organ samt personlig sikkerhed for passagererne.

Med hensyn til det sidste er det i lovforslaget præciseret, at det i beredskabsplanlægningen er infrastrukturforvalterne og jernbanevirksomhederne, der må overveje, hvordan passagerernes personlige sikkerhed indtænkes. Det er en rigtig god præcision.

Som sagt kan Venstre støtte lovforslaget i sin helhed, og jeg skal oplyse, at Det Konservative Folkeparti også støtter lovforslaget.

Kl. 16:58

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det Socialdemokraternes ordfører, hr. Benny Engelbrecht.

Kl. 16:58

(Ordfører)

Benny Engelbrecht (S):

Forslaget her tager sigte på at indføre nogle enkelte bestemmelser som supplement til den gældende forordning om togpassagerers rettigheder og pligter samt om sanktioner i tilfælde af overtrædelser. Det handler bl.a. om at pålægge jernbanevirksomheder pligt til at opstille beredskabsplaner for det, man diplomatisk kalder ekstraordinære situationer – og jeg tror ikke, man i den her sammenhæng tænker på jordskælv, da de seneste jordrustelser hertilands næppe har generet togtrafikken.

I lighed med, hvad der gælder for flypassagerer, skal også jernbanevirksomheder kunne garantere togpassagererne retten til at få erstatning for såvel personskade som bagageforsinkelser osv. I almindelighed får forbrugerne lettere ved at overskue, hvilke rettigheder de kan gøre gældende over for transportselskabet, men firmaer-